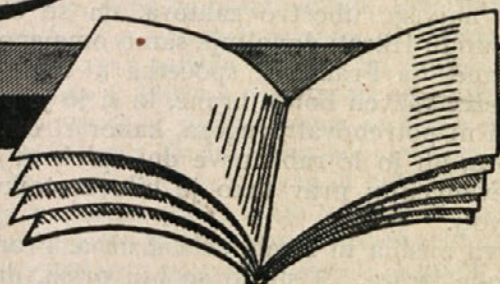

CVETJE

XLIX.
LJUBLJANA

1932-VII.
JULIJ

P. KRIZOSTOM:

Sv. Frančišek Solan.

Zaščitnik frančiškanskih misijonov.

Kakor golobica biserna —
ponesla te je ladjica
preko sinjega morjá
na daljna ameriška tla.

Stopil si med divje ljudi
kot angel in najboljši oče,
noseč tolažbe in moči.

K pojedini nebeški si iskreno vabil;
nikogar nisi izmed najubožnejših pozabil.
Dobrote si delil na vse strani.

Radi Indijanci so k pojedini prišli.
Tisočem delil si rajski mir,
v srcu jim prižigal plamen vere,
tisočem postal najboljši si pastir.

Kristus bil ti je v življenju vse.
Z njegovim duhom si prepajal množice.
Mrtve si budil k življenju,
bolne si ozdravljaj in tolažil žalostne.
Postal apostol si Amerike.

Solan! ozri se na Frančiškove misijone,
iz smrtne tmine dvigni milijone!
Misijonarjem isprosi svežih moči,
da resnico bodo širili, kot si jo širil ti!

Svetega Frančiška — najvišje uboštvo.

(Nadaljevanje.)

Frančiškansko najvišje uboštvo zahteva, da se član reda odpove zemeljski lastnini. Hkrati dovoljuje samo omejeno uporabo časnih stvari. Verjetno, da Frančišek spočetka ni ločil lastnine in uporabe. Saj asiški ubožec razven borne hrane, ki si jo je prislužil ali izprosil, ni imel, pa tudi ni potreboval drugega, kakor siromašno obleko. Ali je ta obleka njegova, ali jo le rabi, prve dni sploh ni razmišljal. Tako je bilo pisano v evangeliju; prav tako je bilo svetniku tudi razodeto. To je bilo zanj dovolj.

Enako je sprva mislila in živela cela družba. Frančišek se v svoji znani oporoki tako-le izraža: „Tisti, ki so bili prišli, da bi pričeli tako živeti, so dali vse, kar so mogli imeti, siromakom; zadovoljili so se z enim habitom, ki je bil — kakor so pač hoteli — znotraj in zunaj zašit, z vozlico in hlačami. Drugega nismo hoteli imeti.“ Tomaž Čelanski je pa vtesnil ubožno življenje prvih frančiškanskih let v sledeče besede: „Učenci najsvetejšega uboštva niso nič zemeljskega imeli, nič zemeljskega ljubili. Zato se tudi niso bali, da bi mogli kaj izgubiti. Zadovoljili so se z enim habitom. Še ta je bil kaj pogosto znotraj in zunaj obložen s krpami. Ni vzbujal pozornosti; saj je bil kar le mogoče zaničljiv in siromašen. Zdelo se je, kakor da bi bili v njem svetu popolnoma križani. Z vozlico so se opasali ter nosili preproste hlače. Trdno in sveto so sklenili, da se bodo le tako oblačili, vse drugo pa odklonili.“

Le čudno, da so mogli bratje vsako drugo sredstvo pogrešati. Razumeli bomo, ako si predočimo, kako je red prvo desetletje živel. Bila so leta, ko so bratje prav v zmislu evangelija kot pridigarji hodili iz kraja v kraj. Kakor Jezus in njegovi apostoli, tako so potovali Frančišek in njegovi učenci dva in dva po svetu ter oznanjevali pokoro. Včasih so se vračali na določen kraj, da bi se zopet zbrali in se pripravili na delo. Pravega bivališča niso imeli nikjer; hrano in zakotje so si kar sproti izprosili „per amore di Dio“ — radi Boga.

Za prvo izhodišče in shajališče je odbral Frančišek Porcijunkulo, ležečo spodaj pod Asizom. Benediktini na gori Subaziju so imeli tam doli zapuščeno cerkvico, imenovano „Marija Angeljska“. Tja so se umaknili Frančišek in njegovi prvi sobratje. Poleg kapelice so si postavili kočico iz ilovice in vrbovja. Varovala jih je v slabem vremenu. V njej so se zopet in zopet za kaj časa zbirali.

Nikdar ne za dolgo. Komaj se je mlada apostolska družba, ki je prepotovala okolico, nekoliko odpočila, že jo je ustanovitelj zopet razposlal na vse strani pridigovat. S hrano jih je gostoljubna srednja Italija povsod oskrbela. Zadovoljili so se tudi z najmanjšim. Prenočevali so pa v predurju cerkva in drugih poslopij, tudi v velikih krušnih pečeh, v skalnih razpoklinah in votlinah, ali kar pod milim nebom. Posebno tam, kjer so jih smatrali za potepuhe in tatove, pa so zato pred njimi zapirali stanovanja. Ob določenem času so se zopet vračali k porcijunkulski cerkvici in kočici. In kako so tu živeli? Knjiga „Trije tovariši“ nam to tako-le oriše: „Ničesar si niso lastili. Knjige in kar je bilo v stanovanju, so uporabljali skupno. Tako, kakor se je glasilo apostolsko izročilo.“

Nekoč je nova apostolska četa — sedaj jih je bilo dvanajst — po krajšem odmoru odpotovala v Rim. Vsi so želeli, naj bi jim rimski

papež dosedanji način življenja potrdil. Iz Rima grede so v nekem samotnem kraju mesta Orte štirinajst dni mirovali. Tomaž Čelanski nam je ubožno življenje omenjenih sobratov osvetlil s kaj značilnimi besedami: „Nekateri so šli v mesto iskat potrebne hrane. Tisto bore malo, kar so po hišah izprosili, so prinesli bratom. Z iskreno hvaležnostjo in srčno radostjo so milodare skupno použili. Preostalo so podarili siromakom. Ako jih ni bilo, so shranili ostanke za sledeči dan kar v duplini, kamor so svoj čas polagali mrličje. Kraj je bil samoten in zapuščen; zato skoraj nikogar ni bilo v bližino. Bratje so se močno veselili, ker jim okolica ni mogla povzročati nečimurnega in mesenega razveseljevanja. Presrečno so vzljubili sveto siromaščino kot nedolžno nevesto. Trdno so se odločili, da se bodo njene čiste roke tu in povsod zvesto oklepali. Prosti vsega posvetnega in vendar polni božje tolažbe, so neomajno sklenili, da jih ne sme nobena preizkušnja upogniti, nobena izkušnja omajati. Nič jih ne bo izvilo iz objema gospe ubožnosti. Ljubek kraj, ki bi bil kaj lahko pravo dušno moč oslabil, jim navdušenja ni kar nič zmanjšal. Vendar so sklenili, da se bodo kmalu preselili. Tako se jim vsaj ne bo zdelo, kakor da bi si bili z daljšim bivanjem kraj prilastili.“

Zopet so šli na apostolsko potovanje. Dobre pol ure pred Porcijunkulo, pri kraju Rivo torto (vijugast potok), so se ustavili v prazni kolnici. Frančišku je kar ugajala. „Iz kočje,“ tako je dejal, „se pride v nebesa hitreje, kakor iz palače.“ Koliba je bila pa tako čudno tesna, da so bratje komaj vstric sedeli, ali počivali. Da se ne bi pri počitku, ali molitvi le preveč motili, je Frančišek vsakemu odkazal mesto. Zapisal je na vsako posamezno bruno v koči ime tistega brata, ki naj pod njim ali ob njem počiva. Tu so torej živeli v največjem pomanjkanju. Večkrat ni bilo kruha. Takrat so pa vživali repo, ki so si jo v nižini okrog Asiza kar težko izprosili. Tudi ni bilo cerkve ne kapele. Pred kolnico je stal velik lesen križ. Pred njim so opravljali skupne molitve. Tu so bivali za silo, dokler ni lepega dne neki kmet v taborišče pripeljal osla ter s prostaškim govorjenjem motil molčečnost in zbranost. Pa je dejal Frančišek: „Bratje, nismo zato tukaj, da bi oslu streho oskrbeli ter da bi nas ljudje motili, pač pa zato, da z našimi pridigami in dobrim svetom, z našimi molitvami in našo hvaležnostjo pomagamo reševati duše.“ Zapustili so Rivo torto ter se vrnili k porcijunkulski kapelici in hišici.

Tako je bilo tudi naslednja leta. Le da je bilo bratov, ki so potovali in svet z ljubeznijo ogrevali, vedno več. Že so iz Umbrije vkorakali v ostale italijanske provincije. Mimogrede celo v Sirijo in Maroko. Enkrat ali dvakrat v letu pa so prišli v Asiz na kapitelj. Takrat so bivali kar pod prostim nebom ali v šotorih. Drugače pa so se za nekaj dni ali tudi tednov ustavili, kjer je že bilo. Kaj radi v takih krajih, ki so jih kar v naglici izpremenili v več ali manj samotne. Ves ostali čas so pa potovali in pridigali. Umevno, da ob takem življenju ni bilo misliti na stalno bivališče in delo, pa tudi ne na druge, za to potrebne stvari. Legenda „Trije tovariši“ opiše ta način življenja z besedami, ki hkrati odkrivajo bližnje izpremembe in prihodnji razvoj: „Bratje so hodili po svetu kot popotniki in ptujci. S seboj niso nosili drugega, kakor brevir... Zvečer so šli iskat prenočišče. Rajši so prosili duhovnike, kakor svetne ljudi. Ako v duhovniški hiši niso našli strehe, so se zatekli k taki družini, ki so o njej vedeli, da živi bogoljubno. Slednjič so nekateri pobožni ljudje pod vplivom božje milosti pripravili bratom v mestih in vaseh, kamor so prihajali, stalna gostišča. Dokler jim niso pozidali bivališč.“

(Dalje prih.)

Mali umetnik v katakombah.

Povest iz četrtega stoletja.

Četrto poglavje.

(Nadaljevanje.)

Spotoma si je Furiij ubijal in trapil glavo z ugibanjem in domnevami, kaj bi se bilo utegnilo zgoditi, da deček ni prišel v šolo. Njemu in njegovemu staremu spremljeavcu je bil tako natanko označil ulico in stanovanje, da nista mogla zgrešiti; torej bi bilo k večjemu možno, da bi se bila zaradi kakega zadržka nekoliko zakasnila. Da bi bil Dionizij nepokoren povelju očetovemu, na to ni misliti, ko je vendar tako dobro vzgojen. Ali je morebiti njegova soproga, morda v zvezi z Damazom, prekrizala načrte očetove?! Ne: saj si ne bi upala, in tudi dijakon je ne bi pri tem podpiral. Toda zakaj ni prišel dečko pravočasno v šolo?! — Vsekakor mora vitez najprej povprašati doma, da bo vedel povsem za gotovo, da se ni bil motil, ko je videl, da gre njegov sin s sužnjem venkaj.

Doma je vitez povprašal ostiarija*) ali vratarja; toda ta mu ni vedel nič drugega povedati, kakor to, da je skoro pred eno uro mladi gospod odšel s pedagogom.

To je pa vendar čudno in nenavadno! Furiij se je znova napatil proti retorjevemu stanovanju in povpraševal na levo in desno. Ali nihče mu ni mogel kaj določnega povedati. Nihče ni bil videl dečka in njegovega spremljeavca. Šel je seveda tudi mimo Evtropove delavnice; toda kako bi pač mogel slutiti, da je ondi pogrešani deček?!

Tako je dospel vitez do Viktorinove hiše: dečko še ni bil prišel.

Furiij je postal nemiren. Kam naj se zdaj obrne, da najde svojega sina?!

Hitel je v patrijarhij pri Lateranu: gotovo, tamkaj mora biti deček. Tudi tukaj je bilo vse povpraševanje zaman. S potnimi sragami na čelu je prišel vitez spet domov: niti deček se ni bil povrnil, pa tudi vzgojitelja ni bilo od nikoder.

Bojazen očetova je rastla z vsakim trenutkom.

Zastonj se je trudil, da bi se pomiril ter prepričal samega sebe, da se bo zagonetka kmalu razvozljala na razveseljiv način. Furiij je le preveč ljubil svojega edinega sina z vso dušo, in zraven se mu je kljub vsemu upiranju vsiljevala misel, ki ga je vedno tesneje tiščala v prsih: Usmiljeni Bog, kaj, če bi se bila včerajšnja grožnja njegove soproge že tako hitro izpolnila!

Furiij je pravkar hotel razposlati vse služabnike, da bi šli iskat izgubljenega dečka, dočim bi sam pohitel h kvestorju,**) da bi tudi stražniki pomagali, kar pride Dionizija. Komaj je zagledala svojega moža, je iz njegovega zmedenega obnašanja takoj spoznala, da se je moralo nekaj hudega pripetiti; precej ga je povprašala:

„Kje je moj otrok?“

*) Lat. ostiarius, i. m = vratar (ostium, ii u = vrata).

***) Lat. quaestor, ors. m. = sodnik, kasneje: zakladničar.

Furij se je skušal izogniti vprašanju, končno je pa vendar moral vse priznati; način pa, kako si je prizadeval pomiriti svojo soprogo, je le še bolj razodel njegovo lastno skrb in bojazen.

Dionizija ni svojemu soprogu prav nič očitala.

Zgrudila se je na kolena, proseče je v prisrčni molitvi dvignila svoj pogled proti nebu in zaklicala:

„O Gospod, kje je deček?! Ah, pošlji mu svojega angela, da se mu ne pripeti nič žalega! Vseusmiljeni, vrni mi otroka, mojega edinega otroka!“

Zdajci pa ji je prišlo na misel, če bi se Dionizij morebiti zatekel k višjemu diakonu, Damazu, da bi se ž njegovo pomočjo in posredovanju odtegnil retorjevi šoli. Furij je bil sicer že sam mislil na to, pa se mu ni zdelo možno, ker je bil deček navajen brezpogojno biti poslušen. Zdaj pa, ko je tudi njegova soproga izrekla to domnevo, se mu je zazdela manj neverjetna, in vesel, da mu je zasijal kakršenkoli žarek upanja, je takoj krenil na pot proti Damazovemu stanovanju, čeprav mu je bil po včerajšnjem razgovoru obisk pri višjem diakonu zelo, zelo težak. — — —

Ko sta bila risba in napis z ogljem dovršena, je mojster smehljuje se izročil dečku kladivo in vrezilo, in vriskajoč od veselja je bil Dionizij takoj pričel z delom, da izkleše iz kamna podobo Dobrega Pastirja. Ta čas pa pride vzgojitelj.

„Toda ti moraš v šolo!“ zakliče starček in prime dečka za roko. „Proč, proč! Kaj poreče učitelj, če takoj prvikrat prideš prepozno?! — Toda moj Bog,“ doda koj dobri starec, dočim poln začudenja sklene roke, „ali si ti, ti narisal lepo podobo?! In zdaj znaš že vdolbsti v kamen?! Ne, ti si čudovito dete, obdarjeno z različnimi spretnostmi. Pa zdaj pojdi; v šolo morava!“

„Precej bo dokončana glava Dobrega Pastirja!“ je odgovoril Dionizij, ki mu je pri delu tekel znoj s čela, „potlej bova pa tekla, kolikor moreva, in prideva pač še dosti zgodaj.“

„Še dosti zgodaj?! Več nego eno uro je že prepozno! Saj boš lahko jutri nadaljeval delo.“

„Pusti ga, naj najprej skonča!“ poseže Evtrop vmes, ki je zmiraj z večjim veseljem opazoval dečka. „Če je že itak prepozno, se sme pač še za četrto uro zakasnit.“

„Jutri spet pridem!“ vzklikne Dionizij, med tem ko se je odtrgal od dela in odložil kladivo in železno dolbilo. Hitro si obleče zgornjo obleko, in zdaj je šlo proti retorjevemu stanovanju, kakor brzo mu je mogel slediti vzgojitelj.

Ne daleč od hiše, kjer je stanoval retor ali učitelj govornišтва, jima pride naproti Dionizijev oče z višjim diakonom Damazom.

Sicer tako strogi oče je bil ves iz sebe od radosti, ko je spet videl dečka čilega in zdravega.

„Ali otrok“, je zaklical, „kje pa si bil?! Kakšen strah si napravil meni in svoji materi!“

Dionizij je priznal, da je gredoč mimo delavnice kiparja Evtropa začutil nepremagljivo silo, kar potegnilo ga je, da je vstopil, in pa da je tamkaj izklesaval neki nagrobni napis.

V veselju, da ima mladca spet pred sabo, je oče za trenutek pozabil na svojo prirojeno strogost in vzkliknil: „In jaz te iščem z vedno večjo skrbjo že več kakor dobro uro, in mati je že na pol obupana. Pohitiva, da jo spet pomiriva in potolaživa!“

Ko so vsi trije skupaj prišli mimo Evtropove delavnice, je Damaz, ki ne bi rad motil veselja ob snidenju matere in otroka, za hip vstopil, da si ogleda Dionizijevo delo. Mojster je zatrjeval višjemu dijakonu, da on sam lastnoročno v bistvu ni nič spremenil risbe. „Dečko ima neko nenavadno nadarjenost in veselilo me bo, če še prav velikokrat pride k meni.“

Damazu je bilo treba le včerajšnje delo primerjati z današnjim, in takoj je lahko spoznal in občudoval napredek, ki ga je dosegel mali umetnik.

Pohitel je tedaj za obema, trdno odločen, da hoče v zvezi z materjo napeti vse moči, da ohrani dečka za cerkveno službo.

Brž ko je bil Dionizij prišel domov, se je oklenil svoje matere okoli vratu ter jo je s solzami v očeh prosil odpuščanja zaradi bridkosti in skrbi, katero ji je bil prizadel. Moral ji je povedati, kje je bil, in Dionizija je v vsem dogodku videla očitno ravnanje višje roke. Ako je sedaj znova jela prositi svojega soproga, naj se vrne deček v patrijarhij, se je moral Furij zdaj vdati tem bolj, ker je pričakoval vsak čas, da pride višji dijakon — nov zaveznik njegove soproge.

Ko je prišel Damaz, je bila Dionizija že dosegla zmago, njemu je bilo treba s starši vred le še preudarjati, kako bi se dala dečkova nadarjenost razviti in izobraziti, ne da bi se odpovedal oltarski službi, — mati je odločno rekla, naj bo duhovnik — in da ne bi stanovska čast kaj trpela. Vitezu se je namreč zdelo, da se umetniški potek življenja komaj strinja z viteškim stanom.

V tem oziru stanovske zavesti je skušal višji dijakon razpršiti pomisleke ter je obrazložil svoj načrt: ako bo deček v svojem razvoju uresničil tako opravičene nade, bo gotovo kot ravnatelj umetniške šole in višji stavbni svetnik dosegel tudi družabno in v javnosti sijajen potek življenja.

Med pogovorom je moral Dionizij zapustiti sobo, pohitel je v svojo spalnico ter pokleknil ondi; prisrčno, kolikor je bilo le možno njegovemu otroškemu srcu, je prosil Očeta v nebesih, da bi vendar smel ostati v patrijarhiju.

Kako je poskakoval od veselja, ko mu je Furij naznanil storjene načrte za njegovo bodočnost, kolikor je bilo dečku za zdaj treba vedeti o njih.

„Le en pogoj“, je izjavil strogi oče, „navežemo na svojo privolitev: dve dobri leti ne smeš vzeti v roko niti črtalnika, niti kakega železnega orodja, niti čopiča ali kaj podobnega, da bi naredil kako podobo. Hočemo se prepričati, da te ni prevzelo le mimogrede in začasno tisto, kar te je nagibalo včeraj in danes. Obenem pa se moraš zmerom zavedati, da ima duhovna izomika in duševna izobrazba prednost pred vsako drugo spretnostjo. Kako že pravi, moj ljubi Dionizij, tako izborno naš Ciceró: *Tantus est innatus...!*“ —

„*Tantus est*“, je nadaljeval deček, „*innatus in nobis cognitionis amor et scientiae, ut nemo dubitare possit, quin ad eas res hominum natura nullo emolumento invitata rapiatur.*“*)

*) Tako veliko je nam prirojeno hrepenenje po spoznavanju in znanstvu, da nihče ne more dvojití, da narava sama po sebi priganja ljudi k tem rečem, čeprav jih pri tem ne vabi nikakšen dobiček.

(Cicero, De fin. V, Cap. 18, 19).

† P. Filip Benicij Perc.

„... Če me ne bodete našli na koru, pridite pogledat, kaj se je z menoj zgodilo“, tako se je poslovil pok. p. Filip nekega večera dobre tri tedne pred smrtjo. Z velikim naporom je dvigal težke noge od stopnice do stopnice v prvo nadstropje, da na koru za samostansko družino pozdravi za „lahko noč“ Jezusa v najsvetejšem zakramentu. Hoditi gledat pa ni bilo treba. Oznanjevalka minljivosti in smrti je z veliko močnejšim udarcem potrkala na njegova vrata; na njen miren in dostojanstven opomin je prosil za zakramente za umirajoče in peti dan nato mirno, brez vsakega boja, izročil svojo dušo Gospodu Bogu.

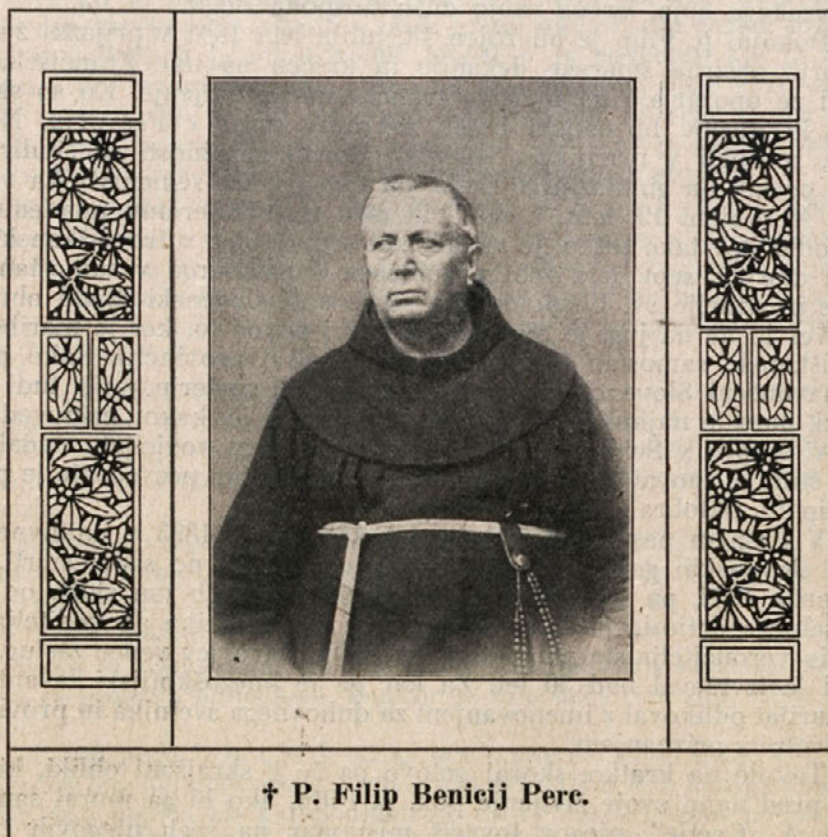
Pokojni p. Filip je bil rojen 18. julija leta 1861 v prijazni župniji Prevorje obširne šmarske dekanije in krščen na ime Francišek, kar naj bi že opozarjalo na njegovo frančiškansko življenje. Ko so skrbni starši in njegov birmanski boter, takratni kurat v Prevorju, Novak Matej, spoznali v marljivem šolarčku dovolj zmožnosti za študiranje, so ga poslali na gimnazijo v Celje, od tam pa kot semeniščnika v Maribor. V svojem 19. letu, v dobi, ki dela marsikateremu mlademu dijaku odločitev tako težko, je vstopil kot sedmošolec v frančiškanski red in bil dne 29. sept. leta 1881 preoblečen v Salzburgu v samostanu tirolske provincije sv. Leopolda. Da so se naši slovenski dijaki obračali na sever in ne na jug, je bilo več ali manj povod to, ker je mariborski frančiškanski samostan takrat pripadal tirolski provinciji. Kako pa so bili navdušeni Slovenci in čuvali skrbno svoj materin jezik tudi med Nemci, nam je najboljši dokaz pok. p. Filip, ki je, kakor pripovedujejo njegovi sošolci v Schwatzu, kjer je po dovršenem novicijatu nadaljeval svoje študije, snoval slovenske krožke. Sv. mašniško posvečenje je prejel p. Filip 16. oktobra 1884 v Salzburgu.

V dušnem pastirstvu je bil od l. 1887 do l. 1893 v najdivnejšem kraju slovenskih gor, pri Sv. Trojici, od l. 1893 do svoje smrti, dne 23. aprila 1932, pa v Mariboru. Od raznih zaupanih mu služb od provincijalnega definitorja in samostanskega predstojnika do voditelja III. reda in veroučitelja sta mu zadnji dve splekli lavorjev venec zaslug. Obe službi je izvrševal nad 30 let. Za kar ga je knezoškofijski lavantinski ordinarijat odlikoval z imenovanjem za duhovnega svetnika in provincija s pohvalnim priznanjem.

Takole na kratko, skoraj gotovo pa še v skrajšani obliki, bi razgrnil pred nami svoje življenje pok. p. Filip, ako bi ga moral sam popisati. A „Cvetje“, njegov tovariš misijonar na vseh njegovih tretjeradniških potih, za katero je bil tako vnet, bi se mu slabo oddolžilo, ako ne bi okostju njegovega kratkega življenjepisa dalo obleke, v kateri je hodil pok. p. Filip po verskoobnovitvenem, socialnem in prosvetnem polju lavantinske škofije.

V naših dneh veliko govorimo, pišemo in razmotrivamo o katoliški akciji, razpredamo njene smernince, ji stavimo temelje v župnijah, družtvih in med posamezniki. Kaj je katoliška akcija? Prešinjenje vsega javnega in zasebnega življenja s Kristusovimi načeli. Kaj hoče katoliška akcija? Ni jasnejšega, stvarnejšega in resničnejšega odgovora na to vprašanje, kakor ga je podal vrtislavski kardinal Bertram rekoč: „Isto, kar je hotel sv. Francišek. Živo vero, zdravje družine in zmago katoliške misli v zasebnem in javnem življenju.“

Pok. p. Filip pač ni imel prevečkrat na jeziku katoliške akcije, ni ovijal njenih smernic v znanstveno obleko in učene izraze, ni reševal socijalnih problemov za pisalno mizo, tudi ni uveljavljal z ostrim mečem jezika teh ali onih prosvetnih načel, a pokojni p. Filip je delal v duhu in po smernicah sv. Frančiška in zato je vse njegovo delo eminentno katoliška akcija. Ni samo slučajno papež Pij XI. dal katoliški akciji, potem ko jo je poklical v življenje, za zaščitnika Sv. Frančiška Asiškega. Če je namen katoliške akcije prešiniti javno in zasebno življenje s Kristusovimi načeli, kaj spada potem bolj v njen okvir, ko III. red, čigar člani morajo zapovedi evangeljske dovršenosti vsak dan uporabljati in dajati drugim zgled krščanskega življenja, kakor govori o njem papež

Pij X.; čigar člani so dolžni pospeševati vse, kar je dobrega, kakor zapoveduje to drugo poglavje vodila. S pomočjo III. reda je hotel papež Leon XIII. in za njim cela vrsta drugih papežev obnoviti evangeljska načela po vsem krščanskem svetu. Frančiškov duh naj bi oživljal versko mlačen, brezbrizen in mrtev svet. Velikega pomena so, in bogate na duhovnih dobrotah bratovščine in družbe, a III. red jim je kralj, ker se ne omejuje na to ali ono panogo verskega ali nramnega usvršenja, ampak pospešuje vse, kar je dobrega, zajema vsa evangeljska načela, se obrača na ves krščanski svet. In v tem je pomen pokoj. p. Filipa kot voditelja III. reda skozi dolgih trideset let. V 67 župnijah je III. red kano- nično ustanovil, izpeljal vzorno organizacijo III. reda in očetovsko skr-

bel zanj. S III. redom je organiziral po župnijah armado katoliških bojevnikov, ki se kljub posmehu in nasprotovanju prav pogosto zbirajo pri obhajilni mizi, od tam zastavljajo korak v življenje in pospešujejo vse dobro, lepo in resnično in tako obnavljajo evangeljska načela. Kjer so ga razumeli, kjer so doumeli bistvo III. reda in ga po ustanovitvi gojili, imajo danes živo versko življenje, imajo zdrave družine, imajo katoliške može, katoliške žene, katoliško moško in žensko mladino, v takih župnijah zmaguje katoliška misel v zasebnem in javnem življenju. Kjer pa niso polagali važnosti na sodbo velikih papežev o III. redu, kjer so ga pustili da hira in umira, imajo zapuščene obhajilne mize; kjer pa je obhajilna miza slabo obiskana, tam ne bo trajnih sadov še tolikega truda in napora, še tolikih žrtev pri tem ali onem delu.

Kako se je tega zavedal pok. p. Filip, nam izpričuje njegova ljubezen do III. reda, s katero ga je razširjal. Vsakogar je pritegnil, nikogar ni izključeval, dobro se zavedajoč, da tudi najstarejša mamica lahko pomaga z molitvijo za luč in moč onim, ki stoje v prvih vrstah vročega boja, za milost onim, ki stoje v sovražnih vrstah. Po molitvi milosti, po milosti zmaga. Kdo bi nam preštel Avguštine, ki so jih premagale Monike? Zato po svojem čudovitem zgledu sv. Franciška, nosijo tudi najmanjši tretjeredniki in najbolj zaničevane tretjerednice resnični evangelij v vrste mlačnežev, krivovercev in nevernikov, dosega krono mučeništva, pošiljajo svoje najzvestejše brate v vse dele sveta, da razširjajo kraljestvo božje. Ako iz tega vidika presojava delo pok. p. Filipa za III. red, moremo stvarno oceniti njegove zasluge za versko in нравno obnovo.

Obenem z delom za versko in moralno obnovo, je pok. p. Filip s III. redom reševal tudi socialno vprašanje, ne sicer s kakšnimi izredno globokimi mislimi in idejami, pač pa s praktičnim, z ljubeznijo do bližnjega prešinjenimi Elizabetnimi odseki, ki imajo v svojem programu revne in bolne. „Ne samo sebi živeti, temveč tudi drugim koristiti“, je zapoved sv. Franciška, ki jo je uveljavljal p. Filip v posameznih skupščinah. V župnijah, kjer III. red ne spi, so si člani, razkropljeni po raznih vaseh in občinah, razdelili delo ljubezni do bližnjega po vaseh in občinah, da sobratom in sosestram lažje pomagajo v morebitnih potrebah in boleznih. „Revica sem, popolnoma sama na svetu, brez vsakega lastnega premoženja, pa mi vendar ničesar ne manjka“, se je pohvalila starka tretjerednica iz župnije, kjer jim je beseda papežev o III. redu sveta. Kako bi tudi bilo drugače! Duh evangelija dehti iz vsake besede vodila III. reda in če se može in žene in mladina obojega spola zaobljubijo svojo življenjsko pot usmeriti po tem vodilu, potem pač vsako delo začenjajo, nadaljujejo in dokončujejo z vidika večnosti, potem jih pač tudi odlikuje socialna pravičnost, potem delijo pravico, skazujejo ljubezen, so bratje in sestre med seboj. V župnijah, kjer imajo redne sestanke in pri teh sestankih darovanja, je naravnost čudno, koliko zberejo in koliko dobrega storijo s temi zbirkami.

Mariborski Elizabetni odsek je skozi vsa leta pod vodstvom p. Filipa posegal v življenje potrebnih kot malokatera druga ustanova. Prvoobhajancem je kupoval obleke, birmancem je omogočal sv. birmo, obdaroval je ob raznih prilikah majhne in velike, delil podpore v denarju in blagu. To svojo ustanovo je p. Filip spopolnjeval od leta do leta in jo dvignil do višine, da je od lanskega septembra do letošnjega junija razdelila v denarju in blagu nad 18 tisoč Din. Vse to je zbirka članov

III. reda v Mariboru, ki so po večini bolj revni ko bogati. Tako je pojmoval socijalno delo pok. p. Filip, tako je delal in reševal socijalno vprašanje. Sicer je v vseh časih le v tem pravcu izvršeno socijalno delo rodilo trajne sadove, a zdi se, da je prav današnji čas silno potreben socijalnih delavcev po vzorcu pok. p. Filipa; torej mož tihih in skromnih, mož redkih besedi, a mož dela, ponižnih in neznatnih sv. Frančiškov. Zato pravična posmrtnica zaznamuje delo pok. p. Filipa tudi na socijalnem polju ter mu jih beleži v čast in slavo.

Ako prebiraš zapisnike o obdarovanih in svotah, ki jih je delil Elizabetni odsek pod vodstvom p. Filipa, se moraš naravnost čuditi od kod je jemal, da je ustanovil v Mariboru tretjeredniško knjižnico, ki šteje danes nad 800 slovenskih in 250 nemških knjig. V njej zavzemajo precejšnji del leposlovne knjige, dokaz, da je hotel dati tretjerednikom tudi zdravega razvedrila. Čeprav je nosil 7 križev in še nekaj, je bil glede knjige mladenič; komaj je čakal, da je izšel „Mentor“ in ves navdušen je pripovedoval, da je celega prebral in da je užival ob njem naravnost mlado veselje. Ni čudno, da se je v zadnjem šolskem letu njegove knjižnice posluževala študirajoča mladina, od maturantov do prvošolcev ter našla primerne gradiva za šolske izdelke, kakor za privatno izobrazbo. Zopet nam je to nepobiten dokaz, kako je razumeval p. Filip svojo dobo, v kateri so pojmi in ideje zmešani, kar je posledica slabega tiska, modernih gledališč in kina. Sicer so slabe knjige in obiski nedostojnih predstav tretjerednikom prepovedani po drugem poglavju vodila, a p. Filipu prepoved ni zastopala, ampak hotel jim je dati v obilni meri nadomestila z dobrim čtivom. Jasno je iz navedenega, da se mu je to tudi posrečilo in da je bil prosvetni delavec z velikimi zaslugami. Kolikokrat je prosil bodisi iz prižnice, bodisi pri sejah, da za knjižnico potrebuje to in ono, kolikokrat je v oznanilih napisal in priporočal dobre knjige, kolikokrat je romal v knjižnico, zabeleževal, urejeval, izposojeval in tako delal za prosveto onih, ki nimajo dostopa do drugih knjižnic in se tudi niso hoteli nasičevati z zastrupljeno duševno hrano. Kdor si danes pogleda knjižnico III. reda v Mariboru, mora veselega srca pozdraviti prosvetno delo pok. p. Filipa.

Vsaj na kratko moramo še omeniti njegovo delo v šoli. Kakor voditelj III. reda je bil tudi katehet nad 30 let. Dolga služba in težka poleg vsega drugega dela in samo njegova orjaška telesna moč jo je zmogla. Od knezoškof. lavantinskega ordinarjata je dobil za petindvajsetletnico katehetske službe pohvalno pismo, v katerem je zapisano: „V nemalo svoje veselje je povzel kn. šk. ordinarjat iz nadzorniških poročil, da ste prečastiti, skozi dolgo vrsto let vršili katehetsko službo z resnično ljubeznijo in neukrotljivo gorečnostjo. Sladke sadove Vašega delovanja, ki ga je orosil božji blagoslov, je božji Prijatelj otrok dal zabeležiti po Vašem angelju varuhu v knjigo vašega življenja, da bodo dragoceni biseri v kroni večnega življenja, ki Vam je pripravljena v nebesih“. To je bila pohvala iz najvišjega mesta, vsa vzvišena, pa gotovo tudi zaslužena. Z osebnimi naravnimi darovi, ki so tako blagodejno vplivali na njegove učence, je združeval posebno ljubezen do mladine, ki je osvajala mlada srca in mu pripomogla do izrednih uspehov v šoli, tako da se ga še danes mnogi z največjim spoštovanjem spominjajo. To svojo ljubezen do mladine je skrbno čuval in ohranil do zadnjih dni; tudi ko je bil zelo slab in je veliko trpel, ni nikdar odrekel in bil prvi v spovednici, kadar je bila šolska spoved.

Bodi mi dovoljeno tukaj pristaviti, da je bila spovednica pok. p. Filipu njegov najljubši kraj, vsako jutro in vsak večer je prišel sam in ga v tem času ni bilo treba nikdar klicati in tudi nikdar ni šel zastonj, kakor je to sam povdaril. Tekom dneva pa, kadarkoli in kolikorkrat so ga klicali, kakoršnokoli delo je imel, je bil takoj pripravljen. Kadar je bilo veliko spovedovanja, so drugi omagovali, on je vstrajal. Ta njegova ljubezen do spovednice, njegova požrtvovalnost za spovednico ga posebno odlikuje kot duhovnika Gospodovega in gotovo mu je spovednica pripravila najlepši spomin v srcih vseh neštevilnih, ki so pri njem iskali duhovno pomoč in dušno tolažbo, njemu samemu pa bogato plačilo v večnosti.

„Redovni stan naj imajo vsi v časti“ (kan. 487). Ako velja ta odločba cerkvenega zakonika glede redovništva sploh, velja posebej za redovnika, ki je zvesto spolnjeval redovno vodilo in neumorno deloval v vinogradu Gospodovem v slavo božjo in v blagor neumrjočih duš. Takšen je bil pok. p. Filip v najpopolnejši meri. Pravi sin serafinskega sv. Frančiška, točen in vesten glede redovnih obljub in glede vseh drugih določb in navodil hišnega reda. Svoje moči je uporabil vestno, tako da mu je bil lahek odgovor pred Bogom, ki ga je v malem zvestega služabnika čez veliko postavil. Vztrajno in tiho, brez zunanjšega šuma je bilo njegovo delo. V ponižnosti in skromnosti svoji ni nikdar iskal sebe, ampak le čast božjo in blagor bližnjega. Z eno besedo: bil je vzor moža, duhovnika in redovnika. Vsi, ki so ga poznali, ga bodo ohranili v trajnem in hvaležnem spominu. Naj počiva v miru!

P. ROMAN:

Našo ljubezen — Tebi Gospa.

Marija moli.

Natančno si poglejte tole sobico. Ali se vam ne zdi, kakor da je postala središče sveta in vsega dogajanja. Dve ženi si stojita nasproti. Ena v jeseni druga v prvi pomladi. Obe blagoslovljeni. Pod njunimi srci spi nov svet, močan in silen in obe ženi v molku trepetaje čutita skrivnostno veličino.

Elizabeta je pravkar izrekla svoj dragoceni pozdrav, poln žive vere, svoj CREDO-VERUJEM, v edinega Gospoda našega: „Odkod to meni, da pride Mati mojega G o s p o d a k meni...?“

V tebi, naša ljuba Gospa, vstaja nova pesem, ki bo poslej skozi vsa stoletja do konca dni — tvoja himna.

Moja duša povelečuje Gospoda...

Naša ljuba gospa poje, kakor dekletce, ki se solnčnega dneva veseli, kakor otrok, ki slutí, da se nad njim spenja neizmerna in ljubeča božja dlan.

Pri Elizabeti je, kakor da že ve za svoje veliko poslanstvo — pri-
našati Jezusa ljudem. So žene, ki zavidajo možem predpravico duhovni-
štva. Da ni mati, Tebe, da Ga nisi, o dobra milostna gospa, nosila preje
preko judovskih gora in nazareških poljan — noben duhovnik bi Ga ne
mogel prinesiti ljudem ne v palače in ne v kočé. Sicer pa: koliko tihih po-
tov so žene že storile, kolikokrat so že prinesle Boga v svojem globokem,
ljubečem srcu ljudem, šele potem je mogel duhovnik započeto delo do

konca dovršiti. Saj ni potrebno o Bogu in o božjih rečeh govoriti, kakor utegne biti tuintam nujno, veliko bolj važno je, da imaš Boga v svojem srcu in ga kar sama nosiš k ljudem.

Saj vemo, kako često otroci in čiste duše popolnoma nagonsko čutijo do gotovih ljudi neko nagnjenje, do drugih pa, kljub vsej zunanji

Edvard v. Steinle: Veličaj moja duša Gospoda.

neoporečnosti, tih odpor. V družbi resnično dobrih ljudi, človek če je še tako pokvarjen, kar ne more biti zloben. Sleherni človek zamore biti od Boga poslan ... Tudi ti, sestra!

In še zato si prišla, preljuba Gospa, k svoji teti, da se z njo povešeliš. Sočutje še poznamo, soveselje pa je postalo med nami redko kot roža iz pravljичne dežele. Sočutje je često le izraz neke slabosti, vendar pa je lepo in človeško. Tako lepo je biti poln sočutja in volje pomagati. Saj je to predzadnja stopnja do usmiljenja, ki je že božje. Toda sovese-

lje to je povsem nekaj drugega. Soveselje človeka popolnoma sprosti od lastnega sebičnega jaza. In prav to je v Mariji potem vzkliko v tisto čudovito pesem: Moja duša poveličuje Gospoda.

Kako znaš ti, o ljuba naša Gospa, moliti! Tako iskreno je vse pri tebi, tako neposredno in toplo. Mi smo od samih molitev, lepo izdelanih

Daniele Crespi: Sen sv. Jožefa.

in sestavljenih, pozabili, da je tudi molitev umetnina. Nekaj čisto svoj-skega in samolastnega. Pri molitvi kar ne pridemo preko tistih ozkih malenkosti, ki človeku samo pogled zastirajo. Kaj pa je drugega molitev, če ne to: stopiti pred neskončnega Boga kot majhen otrok z drobno pesmijo na ustnih in v srcu, ki pa se spremeni pod toplim božjim pogle-dom v kipečo himno, da angeli strme prisluškujejo in svoj obraz zakri-vajo, morda s tiho mislijo — kako znajo ta slabotna bitja ljubiti...

In ti si tako molila. Vsa si ponižna, o ti dekla Gospodova. In iz tebe klije pesem. Hvaležna si Bogu za materinstvo, hvaležna za to majceno Dete, ki tvojemu srcu prisluškuje. Bodi, o predobra Mati, tudi našim materam v pogum, v tolažbo, v uteho v njih težki uri. Vsako življenje se poraja v trpljenju, toda ne dopusti, da bi naše mlade matere jemale nase to skrivnostno breme z neko trpkostjo, temveč kot dragocen, neskončno ljub dar iz božje roke. O devica, o mati blagoslovljena med ženami.

Marija molči.

Kadarkoli berem oni odstavek pri sv. Mateju v prvem poglavju, me vselej prevzame globoko sočutje in ganotje in še vsa brezpomembnost človeških sodb. Pisano je takole:

„Ko je bila ... Marija zaročena z Jožefom, je bila, preden sta prišla skupaj, noseča od Svetega Duha. Ker je bil Jožef, njen mož, pravičen in je ni hotel osramotiti, jo je sklenil skrivaj odsloviti. Ko pa je to premišljal, glej se mu prikaže v spanju angel Gospodov in pravi: „Jožef, sin Davidov, ne boj se vzeti k sebi Marije, svoje žene; kar je namreč spočela, je od Svetega Duha.““

Zakaj pač, o dobra Mati, molčiš? Mar nisi ujela prav nobenega pogleda, ki te je božal ves poln skrbi? O, prav gotovo si. Toda jaz te razumem. So stvari, o katerih ni mogoče govoriti. Tako nežne so, tako globoko v nas zakopane, tako čisto naše, da je nemogoče eno samo besedo o tem spregovoriti. Seveda ni vsakemu prav tako pri srcu. Ne občutijo vsi enako. Nekateri lahko govore celo o stvareh, ki jih drugi mukoma poslušajo. So ljudje, ki ta molk imenujejo z zelo krivično besedo: hinavščino. Kako zelo se motijo. In koliko grenkih ur prizadenejo prav taki pravičneži drugim, enostavno iz razloga, ker drugi drugače občutijo.

Tudi proti Tebi, najslajša Devica — Mati, govori videz. Celó on, ki si mu kasneje za vse življenje v varstvo izročena in si z njim postavno zaročena, celo on zdvoji nad teboj. In ti molčiš. In tvoje ustnice se ne odpro, da bi izdale nečuvveno skrivnost.

Nato Bog sam po svojem angelu poseže v to bolečino svetega Jožefa in v tvoj molk. Kako je Bog dober! In kako se povsod ozira na človeške poteze svojih zvestih. Ampak meni se vse tako zdi, da ne znamo več brati tistih zlatih besed o tolažbi in božji ljubezni, ki vejejo iz vsake strani božjega evangelija. Naj ob Tebi tudi ta naša vednost raste, da nam bo že samo bežna misel na to božjo ljubezen pričarala na ustnice blažen smehljaj, preko vsega molka, preko vsake še tako samotne bolečine.

P. Č.:

Vseučiliški profesor — tretjerednik.

(Nadaljevanje.)

„Vsem sem postal vse, da bi jih vsekako nekaj rešil“ (1. Kor. 9, 22.).

Profesor Kontardo Ferrini ni vtesnil svojih dušnih zmožnosti le v poklicno delo. Boga je vroče ljubil. Zato je hotel vse moči izčrpati v Njegovi službi. Tudi zunaj vseučilišča in raznih knjižnic ter arhivov.

Ferrini — apologet. Ferrinija je versko in нравno propadanje mladine močno bolelo. Še kot mlad profesor v Paviji se je nekega dne peljal

s cestno železnico. Z njimi nekaj dijakov, ki so govorili o veri. Končali so z besedo, ki je prišla iz bolečnih src: „Imamo dokaze, ki govore, da je Bog. Pa tudi take, ki pravijo, da ga ni. Torej gotovega ne vemo. Zato ne izgublajmo tega, kar je, radi onega, kar še ni ugotovljeno. Uživajmo življenje! Zroč z mračnimi vzor! Venera in Bakchus sta božanstvi vesele mladine!“ Kako je Ferrinija, ki je zlasti mladino tako iskreno ljubil govoričenje mladih fantov bolelo! Toliko bolj, ker je vedel, da mlad človek resne dokaze tako rad odklanja. Iz različnih razlogov. Mladeniči so se mu smilili. Kako rad bi jim pomagal! Še bolj mu je pa v dušo zarezalo žalostno sporočilo, da je (1883.) odpadel duhovnik v nekem sramotivnem spisu ogrdil njegovega ljubljenca, apostola Pavla in evangelij sv. Luke. Proti prvim in somišljenikom, kakor proti drugemu, je napisal Ferrini apologetično delce: „Nekoliko o Neskončnem“. Najprej se loti obojih skoraj da s posmehom. Toda, takoj zakliče: „Pustimo vsako ironijo. Zdi se, kakor da bi bila šala. Pa je le žalostno smehljanje raztepene duše, ki mora gledati toliko strašnega propadanja, pa tako bore malo podviga.“ Nato govori o bivanju Neskončnega. „Verujem Vanj, ker to zahteva vest, dokazuje razum, potrjuje izročilo, uči upanje.“ Potem razpravlja o človeku, ki se bo približal Bogu, po katerem teži, le, ako se pred Njim poniža. Slednjič prosi vse, naj blodeče duše privedejo nazaj k Bogu ne toliko z lepo besedo, marveč z vzglednim življenjem, ki je najboljša apologija. Želi, da bi vsi, ki so zgrešili pot, vendar slednjič našli Kristusa in v Njem svoj dušni mir.

Lirik Stecchetti Guerrini je izdal precej ohlapne pesmi, imenovane „Postuma“. Dobršen del javnosti je delo odklonil. Tudi mladi doktor Ferrini. Odločno je zavrnil vsako, tudi čuvstveno obožavanje narave. Opozoril je na svete knjige, ki nas ne vabijo, naj hvalimo stvari, temveč nas silijo, naj s stvarmi vred molimo skupnega Stvarnika. Z resno besedo je zaklical, da nas nobena sla ne bo osrečila. Pravo veselje je le v Bogu! Ves spis preveva iskreno sočutje z dušami, ki so izgubile svoje plemstvo. S svetim Pavlom prosi in rofi: „Bratje, kar je resnično, kar pošteno, kar pravično, kar čisto, kar ljubeznivo, kar blagonravno, karkoli je krepostno in karkoli hvale vredno, to imejte v mislih“ (Filip. 4, 8.).

Svojima mladostnima prijateljima Pavlu in Viktorju grofoma Mappelli je poklonil obrambno delce, ki v njem ponovno dokazuje bivanje božje. Vsaj nekaj misli! „Prijatelja, naši nasprotniki pravijo: Ne potrebujemo Boga! Kako naj jim odgovorimo? Ne potrebujete Boga? Vedite, da Bog potrebuje vas, vaša nepokvarjena srca. Pa naj bi bila tudi pogreznjena v morje hudobije; saj so zmožna ljubiti najvišje Dobro. Bog vas kliče k sebi, ker kot oče hrepeni po ljubezni svojih stvari. Zgrešili ste pravo pot; Bog vas išče, da bi vas učil besede večnega življenja. Strasti so vas pokvarile; Bog vam ponuja roko, da bi vas pripeljal v radostna bivališča nedolžnosti in ljubezni. Oropani ste vere in tolažbe; Bog bi tako rad napolnil vaša srca z resničnim veseljem! ... Naj li mlado srce Boga res sovraži? Kaj ni Gospod najlepši in najhvaležnejši predmet ljubezni? Se bojite Boga in njegovih zapovedi? Nikarte! Saj je Bog najboljši oče! Hitite v njegovo naročje. V Očetovi hiši je pravi mir in resnična tolažba. Solze veselja bodo igrale Kristusu v očeh, ko vas bo pritisnil na svoje božje Srce. Takrat se bo vaša lepa duša zaročila z večnim in neskončnim Bogom!“

Profesorju Ferriniju so bile dobro znane nevarnosti, ki ogrožajo zlasti akademsko mladino. Odločil se je, da ji bo tudi s peresom pomagal.

Sestaviti je hotel večje apologetično delo, ki bi v obliki pisem točno odgovarjalo na vse dejanske in morebitne ugovore proti veri in nramnosti. Žal, da je izšlo le eno pismo. Pa že to jasno izpričuje, da je Ferrini mladino dobro umeval. Nikdar ni nastopal kot samozavesten gospod in profesor, ampak vedno le kot iskren prijatelj, ki bi mladini tako rad pomagal.

Veliki petek 1. 1886. je list „Secolo“ z blasfemično pesmijo sramotil trpečega in vstalega Zveličarja. Milanski katoličani so ogorčeni protestirali. Profesor Ferrini je pa objavil spis „Nekaj velikonočnih misli“. Kristus je premagal svet. Gospodov nauk se povsod širi. Ti dve resnici Ferriniju dovolj jasno dokazujeta resničnost Kristusovega vstajenja. Hkrati se opre na pavlinsko besedo: „Če pa Kristus ni vstal, potem je prazno naše označevanje, prazna tudi naša vera“ (1. Kor. 15, 14.), in zaključí razpravo z odločno izpovedjo: „Ako bi Kristus ne bil vstal, bi bilo njegovo delo z Njim vred pokopano. Toda njegovo delo živi. Zato živi tudi Gospod. Živi pa, ker je vstal!“

Tako je nastopal profesor Ferrini kot branitelj in zagovornik krščanskih resnic. Ni mu bilo neznano, da se vsak upor proti veri koti vse bolj v srcu, ali volji, kakor v razumu. Zato je tudi vedel, da apologet ali branitelj vere, ki uporablja le umstvene razloge, ne bo popolnoma vspel. Treba je tudi vplivati na voljo. Še vse bolj, kakor na razum. Prav to je pa profesor Kontardo Ferrini kaj dobro razumel. Znal se je volje lotiti z besedo. Približal se ji je z molitvijo. Potegnil jo je za seboj z vzgledom. Žrtvoval se je zanjo s trpljenjem. Tako se duše rešujejo. Z apostolatoma molitve, dela, vzgleda in žrtvovanja. Apologet je prešel v apostola. Zakaj? Radi duš! Kakor sv. apostol Pavel, ki je o sebi izpovedal: „Vsem sem postal vse, da bi jih vsekako nekaj rešil“ (1. Kor. 9, 22.).

(Dalje prih.)

P. ANGELIK:

Beseda božja in življenje.

„Slišali ste, da se je reklo starim: Ne ubijaj!“ (Mt. 5, 21).

Ne ubijaj! To sta dve besedi, ki izražata božjo zapoved. Moderni svet je bil odstavil Boga in hotel živeti brez Njega. Namesto božje zapovedi: „Ne ubijaj!“ je postavil načelo: „Če hočeš mir, pripravljaj vojno!“ Vsa sodobna znanost in tehnika se je postavila v službo tega načela. Leto za letom so časopisi poročali o vedno strahotnejših iznajdbah, ki naj bi omogočile čim hitrejšo in obsežnejšo ubijanje.

Toda zastoj. Bog se ne pusti zasmehovati. Grozote svetovne vojne so pokazale, da vedno večje oboroževanje povzroči vojno, ne pa mir. In ker se svet še ni bil izučil v svetovni vojni, je sedanja gospodarska kriza, pod katero trpi celi svet, nov dokaz večne veljavnosti božje zapovedi: Ne ubijaj!

Svetovno krizo je namreč po izjavah največjih evropskih državnikov povzročilo v prvi vrsti vedno večje oboroževanje posameznih narodov in držav in ž njim združeni velikanski stroški.

Četudi so evropske države po večini vse preje, kakor krščanske, se morajo, ako nočejo poginiti, prostovoljno ali neprostovoljno boriti za krščansko načelo: Ne ubijaj!

Vse razorožitvene konference zadnjih let jasno oznanjujejo večno veljavnost božje zapovedi: Ne ubijaj!

Stari pregovor: Kdor ne uboga, ga tepe nadloga, se ne uresničuje samo v življenju posameznika, ampak tudi v življenju narodov in držav. Bog je večni in ima časa dovolj. Ako se tudi svet noče pokoriti božji postavi prostovoljno, ga bo šiba, ki si jo spleta sam s svojo nepokorščino, tega naučila. To velja o peti in velja o vseh božjih zapovedih.

*„Zato ga bom popeljal v samoto
in bom govoril njegovemu srcu.“ (Oz. 2, 14.)*

Skoro v vsaki stvari vemo kaj povedati, le o sebi ne vemo nič ali le malo. Za vse stvari v javnem in domačem življenju se brigamo, le sami zase se ne zmenimo. Toliko nujnih zunanjih opravil imamo, da nam ne ostane prav noben trenutek, da bi ga posvetili svoji lastni duši. Trenutki, ko se pečamo s svojo lastno notranjostjo, se nam zde izgubljeni in prepričani smo, da bo javnost radi tega trpela...

In vendar je vse naše delo odvisno od misli, ki se porajajo v naši notranjosti, v našem srcu. Kdor se vedno peča le z zunanjimi svojimi opravili, ne najde pa časa za svojo dušo, je podoben blagajni ali shrambi, iz katere se le ven jemlje..., nič pa ne vlaga vanjo. Prej ali slej se mora izprazniti. Tako je tudi s človekom, pa čeprav ima še tako dobro voljo. Ako vedno le daje drugim, polagoma njegovo notranje življenje zamre, misli sicer, da on vodi življenje, pa le življenje njega vodi. Ne zave se napak, ki jih dela in če ga kdo na nje opozori, se skuša opravičiti, ne pa jih odstraniti.

Resnične so besede: Kdor hoče druge voditi, mora znati najprej samega sebe voditi. In kako naj vodi samega sebe, če sebe ne pozna? Uresniči se tedaj beseda: „Če pa slepca slepec vodi, oba v jamo padeta“ (Mt. 15, 14.)

Kdor hoče biti drugim vzor, mora sam vzorno živeti. In kako naj vzorno živi, če nikdar ne najde časa, da bi se ozrl na lastno življenje, na svojo notranjost. Ako hočeš biti luč in kažipot svojemu bližnjemu, postoj in poglej večkrat v svoje srce, ali je prava tista pot, po kateri hodiš in če so pravi nagibi, ki vodijo tvoja dela. Marsikaj boš našel, kar ti sicer ne bo všeč, pa tudi to bo koristno tvoji duši.

*„Bodite torej popolni, kakor je
popoln vaš Oče nebeški.“ (Mt. 5, 48.)*

Popolnost svetnikov našega časa je dobrotljivost. V prvih časih krščanstva je bila ta popolnost zvestoba v veri. V srednjem veku strogo življenje in brezmadežna čistost. Ne rečem, da je v današnjih časih vse to odveč, ampak glavna čednost svetnikov naše dobe je dobrotljivost.

Kdo še danes ni slišal pesmi o pozabljeni in umrli ljubezni, ne o ljubezni, ki išče sebe, ampak o ljubezni, ki pomaga.

Saj je uprav pomanjkanje te pomagajoče ljubezni, ali recimo krajše pomanjkanje dobrotljivosti vzrok, da toliko otrok strada, hodi zane-marjenih okrog in·nravno propada; ker ni dobrotljivosti, zato neusmiljena sebičnost tepta slabotne v prah; ker ni dobrotljivosti zato trpe ostareli starši pomanjkanje in samotni postanejo trdi in zagrenjeni v svoji zapuščenosti.

Vsi ti dvigajo roke in prosijo z očmi, polnimi hrepenenja vsaj nekoliko dobrotljivosti. Dobrotljivost je razmerje enega človeka do drugega po zgledu božjega Sina. Dobrotljivost je izpolnjenje zapovedi: „Lju-

bite se med seboj, kakor sem vas jaz ljubil". (Jan. 15,12.) „Kar ste storili kateremu izmed teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili". (Mt. 25, 40.) Tvojega bližnjega je torej Bog postavil na svoje mesto in kakršno je tvoje razmerje do tvojega bližnjega, tako razmerje imaš do Boga in toliko je tvoja duša vredna pred Bogom. Zato imaš toliko prave pobožnosti, kolikor imaš v svojem srcu dobrotljivosti.

P. ROMAN:

Božje njive zore.

(Nadaljevanje.)

Tako so minevali dnevi drug za drugim, kakor da kaplje padajo v globok tolmun in se ondi razprše, videti je samo vedno enaka, vedno gladka in skrivnostna globina in vendar vsaka kapljica zviša gladino, dokler ni tolmun poln. Tako tudi naši dnevi teko.

Brat Marijan je samo čudoma opazil, da je prej vedno komaj čakal sobote, pa se mu je teden često zavlekel do nejevolje in nestrpnosti. V samostanu pa so bili tedni čudno kratki.

Bilo je tako v sredi meseca avgusta, ka ga neko jutro pokliče brat, ki je stregel očetu provincijalu, naj pride v provincijalat. Danes mu ni bilo več tako tesno pri srcu kot prvič. Oče provincijal ga je ljubeznivo sprejel in mu v kratkih besedah povedal, da pride kmalu čas odhoda. Naj v dveh mesecih uredi vse, kar misli, da je potrebno. Pri odhodu mu je še naročil, naj prinese seznam mizarskega orodja v pregled, da se mu najpotrebnejše kupi. Omenil mu je tudi imena treh mlajših patrov, ki gredo istočasno na Kitajsko v misijone.

Kdo je bil bolj srečen nego naš brat Marijan. Še isto dopoldne sta z mojstrom Rafaelom pregledala seznam, vse kar ni bilo neizogibno potrebno, sta črtala, in popoldne ga je že nesel očetu provincijalu. Seveda je bilo vse odobreno. Naslednji teden je bil določen, da nakupita zaeno z bratom Rafaelom vse orodje. In tu sta zopet imela brata videti kakšna čudovita sila leži v globoki veri. Večkrat so ju mimogrede vprašali zakaj rabita naenkrat vse te stvari. Ko je nato starejši od obeh malce ponosen, odvrnil, da gre brat Marijan v misijone na Kitajsko, so se cene navadno kar za tretjino znižale in neredko je kak trgovec še iz svojega dal nekaj za pot. V slovo pa se je navadno čula tudi prošnja za molitev in spomin.

V takih pripravah je odmerjeni čas jako hitro potekal. Že so se bližali zadnji tedni. Tedaj pa je brat Marijan zaprosil, če sme oditi v samoten samostan na deželi, da tam opravi z družino vred duhovne vaje za na pot. Seveda so mu rade volje dovolili.

Ko si je tam v tihoti in zbranosti osvežil srce in duha, je imel še eno pot in sicer: na Taurochovino. Stari Tauroch mu je bil svoj čas rekel, naj se obrne nanj, če bi česa potreboval. Sedaj je prišel ta trenutek. Brat Marijan je dobro vedel, da provincija četudi velika, vendar težko žrtvuje leto za letom potrebne vsote za misijone. Zlasti še za potne stroške, ki tako hitro narastejo. Sicer bi mu bili radevolje dali brez besede, toda že misel, da bi se od starega moža ne bil poslovil, ko se mu ima za toliko in morda celo za priliko poklica zahvaliti, mu ni dala miru.

Tako je dober teden pred odhodom stopil na majhen obrežni parnik, ki vzdržujejo promet ob Renu, da se popelje na Taurochovino. Prav

lahka ta pot ni bila. In ko je začul ime predzadnje postaje, ga je objela tesnoba, da sam ni vedel zakaj. Pa je boljše rečeno, da ni hotel vedeti.

Ko je na zadnji postaji izstopil, ga je kaj kmalu prepoznal sosedov sin, ki je večkrat imel opraviti pri Taurochovih. Prijazno ga je povabil k sebi na voz in ga začel izpraševati, kako mu gre in če mu ni dolgčas, ko v samostanih bojda nimajo nobenega pravega dela. Naš brat Marijan je sprva čisto mirno poslušal, potem pa je prav pošteno tudi svoje povedal, naposled mu je po pokazal še žuljave roke in trde dlani, češ, da od nič ni nič. Kar hitro jima je minil čas vožnje, še en ovinek in voz je obstal pred mogočnimi vrati Taurochovine. Na pok biča in še na klic: „Tu sem vam nekoga pripeljal, ki ga dobro poznate,“ je prihitela na prag Greta. V belem predpasniku in v sinji obleki s kratkimi rokavci — na obrazu pa silna zadrega, je bila videti tako ljubka in tako otroška. Ni vedela kako bi pozdravila, naposled se je po par hipih premišljevanja odločila za:

„Ti“ — in nalahno je prožila roko v pozdrav z besedami, polnimi sozvočja: „Dobrodošel, Blaž in kako je lepo, da se zopet enkrat pri nas oglasiš.“

Glas ji je malce trepetal, enako tudi roka, ki jo je boječe skrivala pod predpasnik. Šla je ob njegovi strani s hitrim korakom, mu odprla vrata družinske sobe in ga prosila naj malo počaka, da pokliče očeta in Marijo. Blaž — brat Marijan je obstal sredi družinske sobe in se počasi obračal po nji, kakor da se boji prepoditi spomine, ki so tako živi in topli vstajali v njem.

Čez čas je vstopil stari Tauroch. Bil je upognjen in močno siv, v obraz nič več tako svež kot pred leti. Blaža je prisrčno pozdravil, kakor da ima sina pred seboj in videlo se mu je, da tedaj one besede, da ga ima rad kakor lastne otroke, niso bile samo rečene, temveč živa resnica. Naposled ga je poprosil, naj vendar pokaže kako mu pristoja ta čudna nova obleka. Kakor je že ponovno od blizu videl redovnike, se nikoli ni zanimal za njih odelo. Blaž je smeje se vstal in šel parkrat po sobi. Lepo se mu je podala temnorujava halja na slokem krepkem telesu. Gretin pogled ga je spremljal s tisto ljubečo vdanostjo, ki jo poklanjamo samo enemu v življenju. Oče Tauroch je ves ponosen zaključil svoje modrovanje s besedo: Bog sam vedi zakaj je tako prišlo, gotovo pa je za nas vse dobro. Pri teh besedah je pogledal od strani na Greto, ki se je brez besede vsa bleda dvignila in odšla iz sobe.

Stari Tauroch je bil v zadregi. Blaž pa je še dovolj hitro našel v sebi ravnotežje in začel Taurochu razkladati, kako in kaj namerja. Brez ovinkov mu je tudi priznal, da gre že prihodnji teden na pot in da potrebuje nekoliko pomoči. Če bi smel sedaj prositi za obetano, ne sicer zase, pač pa ker ve, da provincija težko zmore kar za štiri hkrati.

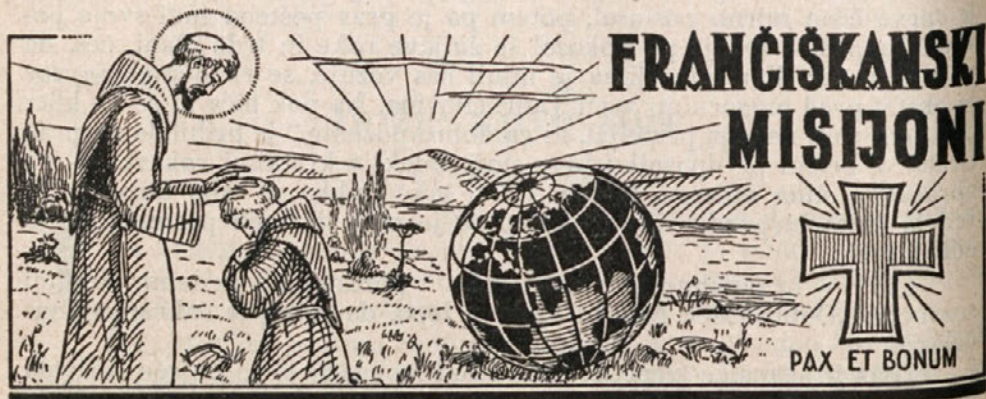
Tauroch je vstal. Ponosno se je vzravnal in rekel s čudno toplim glasom: „Blaž moj, če kedaj iz srca dam, potem gotovo danes“. Nato je odšel k težki omari iz hrastovega lesa in segel v spodnji predal, kjer je imel, kakor je Blaž še od preje vedel, shranjene listine. Kmalu za tem je ležalo pred Blažem kup bankovcev, katere mu je stisnil Tauroch v roke. „To naj bo za pot in še za kak drug potrošek. Pot je dolga in še marsikaj boš rabil“.

Ko se je Blaž hotel zahvaljevati, ga je kratko presekalo: „Moj otrok se ne bo zahvaljeval in tudi Greta bo vesela, da sem ti lahko malo pomagal.“ Nato je tišje pristavil, kakor da te izpovedi sam sebi ne more

priznati: „Veš, Greta kar ne more pozabiti. Ampak Bog je prvi...“ Blaž je nem obsedel poleg starca, dokler ni prišla Greta, sveže preoblečena s pladnjem v roki ter s steklenico starega porenškega vina.

Ko jo je postavila pred oba moža, je proti očetu tiho šepnila: naj bo to za slovo.

(Dalje prihodnjič.)

P.—o.:

P. Baptist Turk, apostolski misijonar na Kitajskem.

Kaj piše P. Baptist Turk?

(Nadaljevanje.)

V ujetništvu.

Ko sva bila z učiteljem Pavlom Jang ujeta, so naju prepeljali v neko lekarno ter naju izročili v varstvo drugih vojakov. Kmalu na to se zberejo pred lekarno vsi komunistični vojaki. Na nosilnici so prinesli s seboj svojega mrtvega tovariša, ki je padel, zadet od krogle. Z njimi vred pride tudi njihov voditelj in sede na stol. Približam se mu in ga prosim, naj mene in našega učitelja izpusti. Tudi učitelj ponovi prošnjo. Njega izpusti in mu dovoli, da se je vrnil v šolo, mene pa je zapovedal odvesti v ujetništvo.

Na dano povelje hitro pristopi k meni vojak-ropar in me pograbi z obema rokama. Ukažejo mu, naj me z vrvjo poveže. Hotel mi je vzeti mojo gornjo obleko, kar mu je pa poveljnik prepovedal. Vrv mi vrže na levo roko ter me poriva v spremstvu vojakov proti reki, kjer so čakali na nas njihovi čolni, ki jih je bilo okrog petdeset. Vsa četa je štela približno dvesto oseb, izmed katerih je bilo oboroženih le kakih šestdeset. Vsi drugi so jim pomagali pri ropanju.

Drugo jutro so ugrabili bogat plen. Do osemdeset trgovskih čolnov se je namreč zasidrilo v bližini mesta, misleč, da je mesto v rokah vladinih čet. Ker pa so bile vladne čete premagane in pognane v beg, so vsi ti čolni padli v roke komunistom. Čolni so bili polni najraričnejšega blaga: riža, 2000 ton pšenice, sladkorja, nad 30 tisoč jajc, 200 velikih zavitkov bombaževine in drugega blaga. Čolnarji dobe povelje, naj takoj raztegnejo jadra ter odplovejo v spremstvu oboroženih komunistov proti

taboru rdeče armade. Razume se, da je ta bogati plen, vreden do 50 tisoč kitajskih dolarjev, silno razveselil roparje. Še prav posebno pa so se veselili, da so ujeli mene, Evropejca. Od vseh strani so me z zadovoljstvom ogledovali in me kot dragocen „bankovec“ pod skrbnim varstvom v posebnem čolnu vozili v ujetništvo.

V treh urah smo dosegli kraj Pan-ho-keou. Iz daljave slišimo, kako se nam bliža parnik, ki redno prevažata potnike proti mestu Han-kow. Poveljnik komunistov je sklenil, da se bo polastil parnika ter ga s potniki vred odpeljal s seboj. Ker se je bal, da so na parniku vladni vojaki, se je pripravil na oborožen napad. Ko je parnik, nič hudega sluteč, zavozil po ovinku reke v postajo Pan-ho-keou, so ga roparji s svojimi čolni hitro obkolili, naskočili ter brez strela zasedli. V par minutah je moral kapitan prepustiti svoj parnik z vsem osebjem in imetjem ter se pridružiti drugim zaplenjenim čolnom. Na parniku ni bilo vladnih vojakov, pač pa so se nahajali med potniki štirje vladni uradniki, ki so jih drugi dan obglavili. Potniki so morali komunistom prepustiti vse boljše stvari in so bili veseli, da so se smeli po prestani preiskavi vrniti vsak na svoj dom. Tudi mornarje so izpustili, obdržali pa so si parnik.

Kaj so storili z menoj in kaj so z menoj delali od 5. oktobra dalje?

Čoln, v katerem sem se vozil, je bil brez jadra in brez strehe. Kot spremljevalca sta mi bila odkazana dva vesljarja. Sredi čolna so zame pogrnili posteljno odejo, na kateri sem lahko sedel ali pa ležal. Za družbo mi je bil dodeljen krepak čuvaj, ki se je celo vožnjo še dovolj dostojno vedel. Ker sem bil že ves dan brez jedi, mi je preskrbel nekoliko okrepcila in skromno večerjo, ki mi je zelo teknila. Prvi dan smo prevozili kakih trideset kilometrov. Ko se je stemnilo, so se čolni ustavili in bili do jutra strogo zastraženi. Spal, ali bolje povedano, čul sem celo noč z roparjem pod skupno odejo.

Proti zarji smo odpluli dalje. Vsak čoln, ki je našo kolono srečal, so natančno preiskali. Vozili smo se čez obširno poplavljeno ravan po raznih ovinkih tako, da smo dosegli tabor komunistične armade okrog poldne. Takoj po prihodu v tabor so me odpeljali v uradno hišo, kjer so me zaslišali. Vprašan sem bil: kdo sem, iz katere države, kaj delam na Kitajskem in koliko let sem tukaj. Odgovarjal sem jim na stavljenja vprašanja in jim sproti pobijal njihove zmotne pojme in trditve o misijonarjih ter o našem katoliškem misijonskem delovanju na Kitajskem. Komunisti, ki so me zasliševali, so na vse načine hvalili boljše vizem v Rusiji, z veseljem pripovedovali, kako raste njegova moč po Kitajskem in kako se njegovi nauki širijo po svetu. Z navdušenjem so zatrjevali, da ni več daleč čas, ko bodo delavci in kmetje z združenimi močmi zmagali in obhajali zmagoslavje nad imperijalisti, bogatini, kapitalisti in sploh nad vsemi tlačitelji ubogega in obubožanega ljudstva, med katere prištevajo tudi nas, katoliške misijonarje. Opozoril sem jih, kako daje ravno katoliška Cerkev kot božja ustanova vsem narodom potrebne nauke in zapovedi, ki nas uče, da smo vsi bratje in sestre med seboj, da smo vsi ljudje otroci večnega Boga, da Bog ne gleda na razliko stanu, da edinole Cerkev more polagati tiste temelje socialnega reda, na katerih se bo socialno življenje razvijalo na podlagi pravice in pravičnosti ter vodilo ljudi k časnemu in večnemu blagru. Povedal sem jim, da je njihov boj zoper našo katoliško Cerkev vprav tako nespameten, kakor če bi se borili zoper blagodejno luč in potrebno toploto solnca. Povdaril sem, da je naša sv. Cerkev pod božjim varstvom in da je ne bodo mogli uni-

čiti, kakor ne morejo iz neba izbiti solnca. Odgovorili so mi, da ne verujejo ne v Boga, ne v dušo in posmrtnost. „Vaše nevere“, tako sem jim dejal, „je kriva vaša prevelika nevednost, pokvarjena vest in zadnji čas je, da se spreobrnete.“

(Dalje prih.)

P. KRIZOSTOM:

V deželi datljev.

To je libijska dežela, to so pokrajine Nalut, Gebel, Garian, Sorman, ki meje na ogromno puščavo. Ta puščava skriva v svojem osrčju rodovitne oaze, polne sočnih datljev. Ko prično datlji zoreti, tedaj se zgrinjajo iz vse biblijske dežele ljudje v oaze in si postavijo na tisoče in tisoče šotorov. Datlji so temu ubogemu ljudstvu tri mesece skoro edina hrana.

Za Frančiškanske Misijonarke Marijine iz tripolitanske hiše je to čas dolgotrajnih potovanj, ko hodijo iz ene oaze v drugo, iz ene naselbine v

Beduinska družina pred svojim šotorom.

drugo in prinašajo vsepovsod ubogemu ljudstvu tolažbo in veselje. Vsaka nosi s seboj kovčeg z zdravili. Ne morem vam namreč popisati, v kako bednih razmerah živijo ti ubogi ljudje pod zasilnimi šotori. Samo ob sebi je umljivo, da je vsepovsod polno bolnikov in da je umrljivost zlasti pri otrocih tako visoka, da je človeka kar groza.

Ljudje so se belih misijonark že močno privadili in so jih vzljubili. Kamorkoli pridejo, povsod jih navdušeno pozdravijo: „Redovnice! Zdravila!“ Vse hiti k njim in izraža svoje začudenje in veselje. Najbolj zgovorne so seveda mamice, ki naštevajo vse mogoče bolezni svojih otrok; pa tudi svojih lastnih bolečin ne zamolče in s solzami v očeh prosijo

pomoči. Sestre hodijo od šotora do šotora in povsod dele tolažbo, pomagajo, kjerkoli morejo. Strašen je pogled v te šotore! Koliko bolnih, ječličnih, živih mrličev.

Uboštvo beduinov presega vse meje, pa vendar kažejo v splošnem, da so srečni. Rojeni in odgojeni v puščavi, ne poznajo drugega, kot razbeljeni pesek in bujne oaze, šotor in palmo, ki je glavni vir njih hrane, ljubeznivo kamelo, ki jim je spremljevalka in prijateljica.

Sestre se zde tem siromakom kot prikazni. Stara zgrbljena ženica se čudi:

„Ve niste ljudje, niste ustvarjene, kot mi drugi. Kje imate glavo? — Kako ste bele, kako krasno ste oblečene!“

Slepa deklica bridko potoži, ker ne more videti belih sester.

Mati z otrokom v naročju vpraša:

„Redovnica, kdo ti plača? Ali država?“

„Ne; me živimo samo za Boga. Bog nam plača.“

„Kaj? Samo radi Boga pridete tako daleč, da nam prinašate zdravila?“

Tedaj začno razgrinjati siromaki pred sestrami svoje zaklade. Ta prinese košarico datljev, oni skodelico čaja, tretji zopet jajce.

Bolna ženica, ki so ji zdravila misijonark kar hipno pomagala, steče v šotor in se vrne s krasnim arabskim psičkom v rokah, pa ga položi kar v kovčeg za zdravila: „Le vzemi ga; postal bo velik in lep.“

Tako se vrstijo prizori drug za drugim. Nevede in nehote sprejemajo ubogi ljudje prve žarke krščanske ljubezni v svoja srca. Za misijonarke pa so ta povsem naravna sredstva, ta popotovanja podlaga njihovega nadaljnjega dela. Z ljubeznijo je treba najprej zrahljati zemljo paganskih duš, da obrodi potem seme božje besede svoj bogati sad.

Mi pa podprimo plemenito delo frančiškank z vročo molitvijo, da bi ne bil noben njihov korak zaman, temveč da bi njihova popotovanja po oazah pridobila vse te velike siromake za Kristusa.

P. KRIZOSTOM:

Najpreprostejši brat.

To je bil Juniper, mož globoke ponižnosti, velike gorečnosti in ljubezni.

Nekoč je obiskal bolnega brata pri cerkvi Marije angelske in ga je vprašal: „Ali ti morem s čim pomagati?“

Bolnik odvrne: „V veliko tolažbo bi mi bilo, ko bi mogel dobiti kračico.“

Brat Juniper vzame nož in odhiti v gozd, kjer so se pasli prašiči; pograbi enega izmed njih, mu odreže kračo in odhiti domov, kjer v kuhinji nogo skrbno pripravi za bolnika, ki je okusno jed z veseljem použil.

Ko gospodar zve, kaj se je zgodilo z njegovim prašičem, gre k bratom v samostan in jih zmerja s hinavci, tatovi, goljufi in lumpi. Ko je najhuje razgrajal, se je vrnil Frančišek domov. Miril je gospodarja, ki je končno ves jezen zapustil brate.

Ko je sv. Frančišek zvedel, da je vzrok tega razburjanja brat Juniper, se je obrnil k njemu in mu dejal: „Ne pritožuje se ta mož brez vzroka. Morda hodi že po mestu in nas spravlja v sramoto. Ukazujem ti

iz svete pokorščine, da tečeš za njim, dokler ga ne dohitiš. Vrzi se predenj in ga prosi odpušcanja.“

Brat Juniper se je temu močno čudil in je obstal ves osupel, ker bi se ob takem delu usmiljenja ne bilo treba vznemirjati. Menil je, da niso časne stvari nič vredne, razen v kolikor jih usmiljeno delimo z bližnjim.

Brat Juniper odreže prašiču kračo.

Pa kljub temu takoj uboga in steče za gospodarjem, ki se je še vedno kar penil od jeze. Ko ga doide, mu prične pripovedovati, kako in zakaj je odrezal prašiču nogo. Ta pa obsuje ves besen brata z mnogimi surrovostmi. Juniper, misleč, da ga ni gospod dobro razumel, prične celo zgodbo pripovedovati znova, se mu vrže okoli vratu in ga poljubi, zatrjujoč, da je storil vse to le iz usmiljenja! Ob enem pa je prosil, naj mu da še ostali del prašiča in to s toliko preprostostjo in ponižnostjo, da je

šel mož vase in je skrušen padel na tla; spoznal je krivico, ki jo je storil bratom. Tedaj je vzel prašiča, ga zaklal in spekel ter ga nesel z globoko vdanostjo bratom v samostan k Mariji Angelski.

*

Nekoč je bil brat Juniper sam doma. Gvardijan mu je poveril službo kuharja. Le-ta pa si misli: „Kakšna nepotrebna skrb je to, da se mo-

Takoj zakuri in strese v velik lonec vse, kar je imel pri rokah...

ram zgubljeni v kuhinji, daleč proč od vsake molitve. Skuhal bom toliko, da bodo vsi bratje imeli za 14 dni dovolj.“

Takoj zakuri in strese v velik lonec vse, kar je imel pri rokah: meso, jajca, piščance s perjem in zelenjavo.

Ko so se bratje vrnili, stopi eden izmed njih v kuhinjo. Vsede se in opazuje z občudovanjem, kako marljivo kuha brat Juniper. Le-ta pa

odstavi lonce od ognja in ukaže zvoniti k obedu. Bratje so posedli k mizi. Tedaj pride brat Juniper s svojo kuho v obednico, ves rdeč od truda, in pravi bratom: „Dobro se najejte! Potem gremo vsi molit in nihče naj ne misli na kuhanje, ker sem danes toliko skuhal, da bo dosti za 2 tedna.“

Pa je postavil tisto godljo pred brate na mizo, a nihče ni hotel jesti. Juniper pa jih je silil: „Dajte no! Kokoši vam bodo pokrepčale možgane in juha vam bo posvežila telo.“

Bratje pa so polni spoštovanja gledali na vdanost in preprostost brata Juniperja, le gvardijan ga je ostro posvaril radi tolikšne potrate.

Juniper je ves v žalost potopljen odšel in se tisti dan ni nič več prikazal. Gvardijan pa je rekel po daljšem razmišljanju bratom: „Rad bi videl, da bi skvaril naš dragi brat vsaki dan toliko dobrot, samo da bi v tem našel pobožno vnemo. Velika preprostost in ljubezen ga je pripravila, da je to storil.“

P. MAVRICIJ TERAŠ:

Sveti Frančišek, učitelj pokorščine.

*Veren izraz pravičnosti je pokorščina, to je tista čednost, ki nas nagiblje, da uklonimo svojo voljo volji svojih postavnih predstojnikov. Pri komur je čut pravičnosti dobro razvit in globoko vkoreninjen, tak se brez obotavljanja in brez težave pokori svojim predstojnikom, saj mu je pokorščina nekaj čisto naravnega in samo po sebi umevnega. Ker je bil sv. Frančišek v pravem pomenu besede vitez pravičnosti, zato se je odlikoval tudi v pokorščini. Bil je pokoren na najpopolnejši način in sicer zaradi Boga.

Kakor vsi drugi redovni ustanovitelji, tako je tudi sv. Frančišek predpisal svojim sinovom izpolnjevanje treh evangeljskih svetov, namreč pokorščine, uboštva in čistosti. Najbolj je poudarjal obljubo uboštva. Bil je namreč prepričan, da je s popolnim uboštvom združena tudi pokorščina. Kakor je bil ubog na materialnih dobrinah, tako je hotel biti ubog tudi v duhovnem oziru. Odpovedal se je ne samo zunanjim stvarim, ampak odpovedal se je popolnoma tudi tistemu, kar je vsakemu človeku najljubše, namreč svoji lastni volji. Odpovedati se denarju in vsemu posvetnemu premoženju, je nekaj velikega, toda odpovedati se svoji lastni volji, to je še veliko več, to je menda sploh največja žrtev. In Frančišek se je iz ljubezni do Boga odpovedal svoji lastni volji ter se brezpogojno uklonil volji drugih. Čeprav je bil kot ustanovitelj in vrhovni predstojnik reda nad vsemi drugimi brati, tako da mu ni bilo treba nikogar drugega ubogati, kakor papeža, vendar je določil enega izmed svojih podložnih bratov za svojega gvardijana, ki bi mu naj zapovedoval in kateremu je hotel biti vedno pokoren. Da bi bil tem laglje in tem bolj v vseh stvareh odvisen od drugih in da bi se tem bolj lahko vežbal v pokorščini, se je odpovedal vrhovnemu vodstvu reda. Ob tej priložnosti je rekel: „Poznam korist pokorščine, zakaj tistemu, ki ukloni svoj tilnik pod jarem drugega, ne mine niti eden trenutek brez zasluženja.“ Od tega časa naprej je bil vedno, v vseh stvareh in v vseh okoliščinah podložen in pokoren svojim predstojnikom. Svojo pripravljenost za uboganje je zatrjeval še v oporoki, ko je zapisal sledeče besede: „Trdno sem odločen slušati generalnega ministra tega reda in tistega gvardijana, katerega mi bo blagovolil dati. In tako hočem biti

vjet v njegovih rokah, da ne bom mogel kam iti ali kaj storiti zoper njegovo voljo, ker on je moj gospodar.“

Nauk o pokorščini, ki ga nam s svojim zgledom podaja sv. Frančišek, je prav za današnje čase zelo važen in imeniten nauk. Ljudje se namreč prav malo zmenijo za pokorščino: otroci se upirajo svojim staršem, žene svojim možem, podložni svojim predstojnikom. Niti Bogu niti državi niti kateri drugi oblasti nočejo več biti pokorni, marveč prezirajo cerkveno, državno in sploh sleherno oblast, prelamljajo božje zapovedi in državne zakone ter delajo, kar se jim poljubi in kar jim v glavo pade. To preziranje sleherne postavne oblasti in to upiranje vsem božjim in človeškim naredbam pa vodi nujno do propadanja in razsula sleherne družbe. Pokorščina mora biti, ker brez nje ni mogoč niti obstoj, še manj pa napredek kake družbe. Pomislimo samo, kako bi izgledalo v družini, če bi žena in otroci delali vse kar po svoji glavi ter bi se nič ne zmenili za povelja in ukaze družinskega očeta! V taki družini bi bil sam nered in sama zmešnjava. Predstavljam si občino ali državo, v kateri se nihče ne zmeni za odredbe in predpise občinskih ali državnih poglavarjev! Takšna občina in takšna država je brez notranje moči in brez življenjske sile: prej ali slej se njen ustroj in njeno gospodarstvo poruši in razsuje. Najbolj žalostne posledice pa rodi nepokorščina v cerkveni družbi. Kadar se verniki nočejo več pokoriti zapovedim in odredbam svoje cerkve, ne more cerkev prav ničesar storiti za njihov duhovni blagor in njihovo duhovno izpopolnjevanje. Pokorščina je torej povsod potrebna. V prvi vrsti se je treba pokoriti Bogu in pa Cerkvi, njegovi zastopnici na zemlji. Kdor daje Bogu, kar je božjega, bo dal tudi cesarju, kar je cesarjevega, to se pravi, kdor izpolnjuje božje in cerkvene zapovedi, bo izpolnjeval tudi odredbe in ukaze vsake druge postavne oblasti. Pokorščina je eminentno družabna čednost. Z njo koristimo tisti družbi, v katero nas je postavila božja Previdnost, veliko bolj, kakor če bi po svoji glavi vršili še tako velika ali dobra dela. To potrjuje tudi sv. pismo starega zakona, ko pravi: „Boljša je pokorščina kakor pa žrtve“ (1 Kr 15, 22). O, če bi se le količkaj zavedali, da je pokorščina ena izmed najlepših in Bogu najprijetnejših čednosti, kako radi bi se odpovedali svoji lastni volji ter ubogali svoje predstojnike! Ker pa nimamo o pokorščini dovolj jasnih pojmov, zato pa se tako neradi ukлонimo volji drugih ter delamo najrajši vse le po svoji glavi. Prav zaradi tega pa bi bilo dobro, če bi se večkrat ozrli na sv. Frančiška ter ga skušali posnemati v njegovi čudoviti popolni pokorščini.

Skrivnost Frančiškove pokorščine je obstojala v tem, da je gledal v predstojnikih božje namestnike ter je izvrševal njihove ukaze kot božje ukaze. Ubogati predstojnika mu je bilo isto kakor ubogati Boga. To je nekoč tudi izrecno poudarjal rekoč: „Podložnik ne sme v svojem predstojniku gledati človeka, marveč mora v njem videti Boga, iz ljubezni do katerega mu je podložen. Čim manj spoštovanja vreden je predstojnik, tem več je vredna ponižnost tistega, ki uboga“. Istega mišljenja so bili tudi vsi njegovi prvi sobratje, o katerih pripovedujejo stari življenjepisci tako-le: „Vsi so se postavili v službo pokorščine. Kadar je predstojnik izdal kak ukaz, so ga naglo izvršili, ne da bi preiskovali, ali je bil ukaz naložen po pravici ali krivici. V vsakem povelju so zagledali božjo voljo in zato jim je bilo slušanje lahko in prijetno“.

Zatajiti svojo lastno voljo ter se podvreči drugim, to se upira sleherni človeški naravi. Ubogati je težka stvar in včasih tudi velika žrtev. Zato se je treba po zgledu sv. Frančiška vsakokrat, kadar nam pokorščina

dela kake težave, postaviti na nadnaravno stališče. Pomisliti moramo, da so predstojniki božji namestniki in da se pravzaprav pokorimo Bogu, ne pa ljudem, če izvršimo ukaze svojih predstojnikov. Kdor pa se upira zakonitim predstojnikom, se upira Bogu samemu. Tak nauk sledi jasno iz besed sv. Pavla: „Ni oblasti razen Boga, in te, ki so, so od Boga postavljene. Kdor se torej ustavlja oblasti, se upira božji naredbi; kateri pa se upirajo, si bodo sodbo nakopali“ (Rimlj 13, 1—2). Kakor hitro bo tudi nam pokorščina postala dragocena in prijetna čednost, kakor je bila dragocena in prijetna sv. Frančišku in njegovim prvim sobratom. Potem pa smemo za svojo pokorščino upati in pričakovati od Boga veliko in bogato plačilo. Bog nas bo po smrti povišal do najvišje slave in sicer prav zaradi pokorščine, kakor je zaradi pokorščine povišal svojega Sina Jezusa Kristusa. O Kristusu je namreč zapisal sv. Pavel te-le besede: „Ponižal se je in je bil pokoren do smrti, smrti na križu. Zato ga je tudi Bog povišal in mu dal ime, ki je čez vsa imena, da se v imenu Jezusovem pripogne vsako koleno teh, ki so v nebesih, na zemlji in pod zemljo in da vsak jezik prizna, da je Jezus Kristus Gospod, v slavo Boga Očeta“ (Flp 2, 8—12).

PAX
ET
BONUM!

MIR
IN VSE
DOBRO!

P. ANGELIK:

Kdor ne dela, naj tudi ne je. Vsak kdor pa dela, ima tudi pravico, da živi od sadov svojega dela, ne samo dokler je zdrav in lahko dela, ampak tudi v letih onemoglosti in starosti. Vsak kdor dela je uradnik v službi človeške družbe in ima zato tudi pravico do pokojnine. Kdorkoli nima dovolj lastnega premoženja, da bi lahko od njega živel, ali nima zagotovljene pokojnine ali ne dovolj velike, naj se zavaruje pri Zavarovalnem odseku III. reda za starost in onemoglost.

NAVODILO

za vpisovanje v zavarovalni odsek III. reda sv. Frančiška.

Glavni pogoji za zavarovanje za starost in onemoglost so sledeči:

Kdor se hoče zavarovati

1. mora biti ud III. reda ali se zavezati, da vstopi vanj tekom petih let;

2. mora biti naročen na „Cvetje“ ali se nanj naročiti;

3. ne sme biti preko 60 let star.

Vpis v zavarovalni odsek se izvrši takole:

1. Zavarovanec (ka) izpolni sam ali kdo drugi mesto njega in podpiše tiskovino „Poročilo in pogodba“ ter jo pošlje ali na „Zavarovalni

odsek III. reda v Ljubljani, Marijin trg 4" ali na „Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani“ in dobi na to „Zavarovalno polico“.

2. Vpisnina znaša za osebo Din 10 za tiskovine itd.

3. Premije lahko plačuje vsakdo osebno ali po čekovni položnici.

Kdor potrebuje tiskovine potrebne za vpis, ali želi kakega nadaljnega pojasnila, se lahko pismeno ali osebno obrne na „Zavarovalni odsek III. reda v Ljubljani, Marijin trg 4" ali pa na „Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani“.

* * *

1. Ali ima vsak, ki se vpiše v zavarovalni odsek in plača predpisane premije pravico do pokojnine?

Seveda jo ima. Dokler zavarovanec lahko dela in plačuje premije, pomaga s tem drugim, da lahko dobivajo pokojnino. Ko pa enkrat sam obnemore, dobi on pravico do pokojnine. Če pa slučajno postane bogat, n. pr. če mu kak stric iz Amerike zapusti veliko premoženje, se lahko od-pove svoji pokojnini v prid drugim, lahko jo pa tudi prejema in sam deli med uboge. Z eno besedo, vsakdo, ki je izpolnil splošne pogoje zavarovalnega odseka ima popolno pravico do pokojnine, ki mu pripada.

2. Le čemu toliko poudarjate potrebo zavarovanja za starost in onemoglost, saj je drugih stvari dosti, ki so še bolj potrebne.

Potrebno je dosti stvari, to je že res. Toda najbolj potrebno je, da se človek zavaruje za slučaj starosti, nesreče ali onemoglosti, ker si tedaj sam ne more več pomagati, dokler je pa človek zdrav, se lahko že na kak način prerije. Kako potrebno je to zavarovanje nam jasno kažeta sledeča dva resnična slučaja (poročal je o njih Slovenec).

Prvi slučaj.

Jože je že visoko v letih. Vse svoje življenje je garal, zaslužil pa si je vedno le toliko, da se je nasitil in seveda si ni mogel ničesar prihraniti. Pa tudi, če bi si bil v mlajših letih kaj prihranil, bi mu — kakor mnogim drugim — gotovo vse vzela inflacija. Starostnega zavarovanja za delavce pa tedaj ni bilo. Nič čudnega ni, da je vse, kar ima ta starček sedaj na stara leta, le nekaj cunj na nadložnem telesu.

Neko popoldne je lačnemu starčku prišlo na cesti slabo in je revček onemogel. Neki voznik ga je pobral in prepeljal na dvorišče neke krčme na Dunajski cesti. Pa tudi tam ni bilo starčku nič bolje, posebno pa še, ker si je pri padcu poškodoval desno nogo. Stražnik je poklical reševalni voz, ki je starčka prepeljal v bolnico, kjer je umrl.

Drugi slučaj.

Po mestu tava že dolgo časa, morda bo več let, stara, bedna ženica. Redkobesedna je in izogiblje se ljudi, človeku se naravnost zdi, da se jih kar boji. In ni čudno! Žalostna, pretresljiva je njena življenjska zgodba, dasi jih je mnogo dandanes, ki so doživeli prav takšno.

Zena je desetletja služila v Trstu. Pri odličnih, bogatih ljudeh je bila kuharica in dobro se ji je godilo. Tudi plača je bila tolikšna, da si je mogla dati vsak mesec nekaj na stran. Vse svoje življenje je varčevala, vinar na vinar je zbirala, zakaj vedela je, da na stara leta ne bo mogla delati in da si mora preskrbeti mirno starost, da je ne bodo mučile skrbi za vsakdanji kruh. Prihranila si je za predvojne razmere čeden znesek, sama pravi, da je bilo 6000 goldinarjev.

Prišla je vojna. Pred Trst so priplule francoske križarke in ga ob-streljevale. Malo pozneje so zagrmeli na soški fronti in na Krasu italijan-ski topovi. Iz Trsta se je pričel beg. Med begunci je bila tudi ta žena.

Draginja je bila velika, a žena je raje stradala v begunstvu, kakor da bi preveč načenjala privarčevane denarje. Kdor si odtrguje prihranke od ust, ta jih zna ceniti. Inflacija je bila vedno hujša in vrednost njenega denarja je čimdalje bolj padala. Lepega dne je žena spoznala, da so njene življenjske sanje o preskrbljeni starosti uničene.

Po vojni se je kmalu vrnila v Trst, a ni bilo več tako, kakor je bilo poprej. Bogatih ljudi ni bilo več in komaj, komaj je še našla skromno službico, da se je vsaj preživila. Že se je močno postarala, komaj je še zmagovala delo. Lepega dne se je žena znašla stara, izmozgana, od življenja osleparjena reva na cesti. Brez prihrankov, te je pobrala že poprej inflacija, brez kruha. Italijanske oblasti so pregledale njene dokumente — bila je jugoslovanska državljanka in jo izgnale v našo državo: „Imamo dovolj svojih revežev, naj potem podpiramo še tuje?!“ Nihče ni pomislil, da je žena delala v Trstu trideset let ali raje še več.

Nekaj časa je že od tega, odkar živi reva v Jugoslaviji. Od česa? Sam Bog vedi od česa? Beračiti ji je težko, kako naj berači človek, ki je vse življenje trdo delal? Dolgoletno delo vzgaja v ljudeh močan ponos. In vendar se je starka ponižala tudi do tega. Prosjačila je pri raznih strankah za skledico juhe, včasih jo je dobila, včasih ne. Ej, tudi za beračenje je treba imeti vaje, nastopa in protekcije. In vsega tega starka ni imela. Zadnjič jo je aretiral stražnik, ko je plaho zvonila pri neki stranki za lonček gorkega. Na policiji je pripovedovala v kratkih, nespreditnih, nerodnih besedah svojo revščino. Hudo je pripovedovati o svojih bridkostih!

Odpustili so jo. In starka tava sedaj okoli. Spi bogve kje, morda kje na skritih mrzlih stopnjiščih, vsaj da je ne moti dež, na sebi ima obleko, ki bi se je sramovala vsaka beračica, iz starih cunj najrazličnejših barv, kakor mozaik sestavljeno. Od česa živi sedaj, ko se boji celo beračiti, odkar jo je prijel stražnik? Davi sem jo videl, kako je kopala na starem smetišču na robu mesta in pobirala kosti, koščke starega železa, ki ga je mislila kje prodati za nekaj par, za košček kruha. Že se je prikazal star berač in se pričel dreti nad njo, češ: „Požrešnost primorska, že siliš v moj revir!“

Kdor življenje pozna, ve, da je takih revežev in revic mnogo. Kdor koli ima kaj srca se mu morajo smiliti.

Tudi ti boš postal enkrat star ali stara. In tudi tvojih prihrankov zna zmanjkati in tedaj ne boš več spraševal: Čemu toliko poudarjate potrebo zavarovanja za starost in onemoglost, ker boš Boga zahvalil, če boš sam vpisan in imel pravico do pokojnine.

Nove knjige.

Dr. Andrej Gosar, *Razprave o družbi in družabnem življenju*. Ljubljana 1932. Založila Jugoslovanska knjigarna. Cena Din 85.

Knjiga je nekaka zbirka socialnih člankov. Obsega deloma raznovrstne socialne razprave, ki so bile objavljene že v različnih revijah tekom zadnjega desetletja, deloma pa podaja uvod v sociologijo, ki jo dr. Gosar še pripravlja.

Med razpravami se vrstijo članki o družabnem življenju nasplošno in posebej, o sv. Frančišku in socialnem vprašanju, o osnovnih problemih socialne politike, združništva in socializaciji, socializmu in solidarizmu, delavskem pokretu in krizi moderne demokracije. Ker so knjigo stro-

kovno ocenile znanstvene revije, zato isto priporočamo vsem, ki se zanimajo za socialna razmotrivanja.

Dr. Josip Srebrnič, *Što nam je Papa?* Korizmena poslanica. Zagreb 1932.

Ob desetletnici vladanja Pija XI. je krški škof izdal posebno poslanico. Priporočamo jo vsem, ki so večji hrvaščine, posebno dandanes, ko se s toliko strani slišijo napadi na papeštvo. Marsikdo, ki ga motijo kaki človeški bodisi resnični, bodisi samo navidezni pojavi v Cerkvi, bo čisto v novi luči spoznal in odslej tudi drugače motril vse nastope in izjave vidnega glavarja katoliške Cerkve. Pastirski list je izšel v knjižici, ki se dobi tudi v Jugoslovanski knjigarni v Ljubljani.

Dr. Jožef Lesar, *Marija Mati milosti*. Šmarnice. Ljubljana 1932. Nebeške rože V.—VI. zv. Cena vez. Din 40, broš. Din 30. Naroča se: Ljubljana, Uprava Nebeških rož, Komenskega ul. 12.

Pokojni prelat dr. J. Lesar je bil goreč Marijin častivec. Kar je čutil v srcu, je v teh šmarnicah popisal. Lepa knjižica nam kaže vse Marijino življenje in prednosti, s katerimi jo je Bog oblagodaryl. Knjiga je primerna za šmarnično in za splošno duhovno berilo.

Nedjeljko Subotić, *U dubravi božjega slavuja*. Zagreb 1931. Založil Savez tretjega reda sv. Franje. Cena Din 15. Naroča se: Treći red, Zagreb, Kaptol 9.

Knjiga je lep hrvatski spis o domovini sv. Frančiška Asiškega. Približno pisatelj opisuje svoje potovanje po frančiškanski Umbriji in nam podaja točen oris ondotnih svetišč, umetnin in velikih svetinj obenem z njihovo prekrasno okolico. Potopis je prepleten z dogodki iz življenja sv. Frančiška, sv. Klare in sv. Elizabete. Opisujoč svoje občutke in doživljanje je pisatelj spretno združil prošlost s sedanostjo in pokazal vso veličino in krasoto frančiškanskega pokreta, ki še dandanes na celem svetu prinaša sadove, kakor so jih donášali v svojem početku. Vsem, ki ljubijo sv. Frančiška in so večji hrvaščine, knjigo toplo priporočamo.

P. Mavricij Teraš O. min. Cap., *Po stezah resnične popolnosti*. Ljubljana 1931. Založila prodajalna Ničman. Cena Din 24, po pošti 2 Din več.

Slovinci še nismo imeli do sedaj nobene knjige, ki bi po načrtu in v celoti podajala navodila za duhovno življenje. Sedaj nam je znani pisatelj podal celotno ascetiko, ki je s to tretjo knjigo zaključena. Prva knjiga (Za visokim ciljem) obravnava pota in ovire krščanskega življenja, druga (Pri studencih zdravja in moči) opisuje nekatera sredstva, katerih se mora človek posluževati, če hoče živeti kot pošten kristjan, tretja knjiga (Po stezah resnične popolnosti) pa razpravlja o krščanskih krepostih, ki so najlepši izraz in takorekoč tudi preizkušnja krščanskega življenja. Knjiga je zares zakladnica, iz katere bo lahko črpal vsak potrebnih navodil za vse svoje zunanje in notranje življenje. Zato knjigo toplo priporočamo in želimo, da bi našla pot v vsako zasebno in javno knjižnico.

P. Alfonz Rodriguez D. J. — P. Herman Vodenik Rel. Cist. *Vaja v krščanski popolnosti*. II. knjiga 1. in 2. zv., Ljubljana 1932. Založil Glasnik presv. Srca Jezusovega. Cena Din 10 s poštnino vred za vsak zvezek.

Prva dva zvezka druge knjige obsegata pet zelo poučnih razprav: O samozataji, o skromnosti in molčanju, o ponižnosti, o skušnjavah in o neredni ljubezni do sorodnikov. Vsem, ki hrepene po popolnosti in žele imeti točno navodilo za pot do tega cilja knjižici toplo priporočamo.

Sveti križev pot, Domžale-Groblje 1932. Založila misijonska tiskarna. Cena Din 5, pri večjem naročilu znaten popust.

Posebno izdajo križevega pota z velikimi črkami, pa vendar priročno, je oskrbela znana založnica misijonska tiskarna. Primerna je zlasti za skupno molitev in za slabovidne posebno zdaj, ko je sedanji sv. oče to pobožnost tako olajšal in obdaril z mnogobrojnimi odpustki.

Razno.

Priporočilo v molitev:

Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, Mariji Pomočnici in Don Bosku priporoča svojega sina, da bi se spreobrnil in odvadil pijančevanja in da bi tako bila rešena srčne bolečine in bridkosti M. B.

Zahvala za molitev:

M. B. se najpristrčneje zahvaljuje presvetemu Srcu Jezusovemu in Marijinemu, Materi milosti, sv. Jožefu, sv. Frančišku in sv. Antonu za zdravje moje roke in še posebej sv. Antonu za najdenje neke izgubljene reči. — Neža Iljaš iz Brežic se zahvaljuje Brezmadežni, sv. Tereziji Deteta Jezusa, sv. Antonu Padovanskemu, sv. škofoma Slomšku in Frideriku Baragi za uslišano prošnjo v važni zadevi in za zboljšanje zdravja. — Neimenovana se zahvaljuje sv. Tereziki za uslišano prošnjo.

Naročnikom iz Italije.

Vsem naročnikom in prijateljem Cvetja s tem naznanjamo, da smo otvorili lasten čekovni račun za Cvetje z vrtov sv. Frančiška a številki 11/6580. Zato prosimo, da bi v bodoče poravnavali naročnino Cvetja in Lučke, ali pošiljali prispevke za Frančiškanske misijone in za Armado sv. Križa ali plačevali premije za Zavarovalni odsek III. reda i. t. d. vse potom našega čekovnega računa. V ta namen prilagamo v tej številki vsem položnice. Kdor je ne potrebuje sedaj, naj jo ohrani za pozneje. Kdor jih rabi več, naj piše ponje na Upravništvo Cvetja, Ljubljana, Marijin trg 4.

Naročnikom iz Avstrije.

Vsem naročnikom in prijateljem Cvetja s tem naznanjamo, da smo otvorili lasten čekovni račun za Cvetje z vrtov sv. Frančiška a številki A-156.946. Zato prosimo, da bi v bodoče poravnavali naročnino Cvetja in Lučke, ali pošiljali prispevke za Frančiškanske misijone in za Armado sv. Križa ali plačevali premije za Zavarovalni odsek III. reda i. t. d. vse potom našega čekovnega računa. V ta namen prilagamo v tej številki vsem položnice. Kdor je ne potrebuje sedaj, naj jo ohrani za pozneje. Kdor jih rabi več, naj piše ponje na Upravništvo Cvetja, Ljubljana, Marijin trg 4.

Vendar pa opozarjamo vse, da je po določbi avstrijskega deviznega reda z dne 9. oktobra 1931 vplačevati vsote nad 50 (petdeset) šilingov naenkrat le s predhodnim dovoljenjem avstrijske narodne banke (Österr. Nationalbank). Denarne vsote do 50 (petdeset) šilingov pa je dovoljeno vplačevati brez predhodnega dovoljenja avstrijske narodne banke.

Uredništvo Cvetja.